

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
 ΑΘΗΝΩΝ ΕΞΑΜ. ΦΡ. 3 ΕΤ. 6
 ΕΠΑΡΧΙΩΝ » » 4 » 8
 ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 5 » 10

 ΕΤΟΣ Α'

 ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
 ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ..... ΛΕΠΤΑ 70
 ΕΝ ΑΛΛΟΔΑΠΗ. . » 95

 ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
 ΟΔΟΣ ΠΕΤΡΑΚΗ
 πλησίον τῆς Μητροπόλεως
 Ἄριθ. 26

 ΤΕΥΧΟΣ 10

 ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚ. Γ. ΙΓΓΛΩΣΗΣ

 ΑΘΗΝΗΣ, 1883

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΕΝΕΦ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΡΩΣΣΟΣ

Ἀποθανὼν τῇ 5 Σεπτεμβρίου ἐν Bougival

*161 σελ. 154).

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΓΩ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ

Σ. τ. Δ. Εὐχαρίστως συνοδεύομεν τὴν εἰκόνα τοῦ Βίκτωρος Οὐγγῶ, τοῦ μεγίστου τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος ποιητοῦ, ἥτις ἄλλως τε εἶνε ἔργον βραβευθὲν νεαροῦ ἑλλήνου μαθητοῦ τοῦ ἡμετέρου Πολυτεχνείου, διὰ τοῦ κατωτέρω ἀποσπάσματος ἐκ τῆς προσεχῶς ἐκδοθησομένης ἐμμέτρου μεταφράσεως τοῦ δράματος τοῦ Οὐγγῶ 'Ο Βασιλεὺς Διασκεδάζει, τὸ ὁποῖον προθύμως παρεχώρησεν εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Ἀττικοῦ Μουσείου ὁ φίλος μεταφραστὴς κ. Εὐγένιος Γ. Ζαλοκώστας.

Ἡ σκηνή, ἣν δημοσιεύομεν, ἐλήφθη ἐκ τῆς πέμπτης πράξεως, παριστᾷ δὲ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Τριβουλέτος ἐπιχαίρει καὶ ἐκδικεῖται, φρονῶν ὅτι τὸ ἐν τῷ σάκκῳ πτώμα, τὸ ὁποῖον τύπτει καὶ λοιδορεῖ, εἶνε τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας Φραγκίσκου Α' ὃν τινα πιστεύει δολοφονηθέντα παρὰ τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον πρὸς τοῦτο ἐμίσησεν, ἵνα ἐκδικηθῇ τὴν κόρην του Δευκὴν, ἐξαπατηθεῖσαν παρὰ τοῦ Βασιλέως. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ Δευκὴ, καίτοι ἀποκαλύψασα τὴν πλάνην τῆς, ἐτέθη αὐτῇ ὑπὸ τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ δολοφόνου, ὅστις ἔπειτα παρέδωκε τὸν νεκρὸν τῆς εἰς τὸν δυστυχῆ Τριβουλέτον ἀντὶ τοῦ πτώματος τοῦ Βασιλέως.

Ἐν εἴδει προλόγου εἰς τὴν κατωτέρω δημοσιευομένην μετάφρασιν ἐνομίσαιμεν πρόσφορον νὰ προτάξωμεν ἐπιστολὴν τοῦ φίλου ἡμῶν κ. Τιμολέοντος Β. Ἡλιοπούλου ἀποσταλεῖσαν ἐκ Γενεύης πρὸς φίλον του καὶ περὶ τοῦ μεγάλου ποιητοῦ πραγματευομένην.

Φίλτατέ μου,

Εἶδον τὸν Βίκτωρα Οὐγγῶ. Εἶδον τὴν σεπτὴν ἐκείνην κεφαλὴν ἥτις περικλείει πνεῦμα τοσοῦτον ἀκατάσχετον, ἰδιόρρυθμον, ὑπεράνθρωπον, πνεῦμα ἀνελλθὸν εἰς τὰ ὕψιστα καὶ καταδὸν μέχρι τῶν ἐσχάτων τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ἀθλιότητων, εἰσοῦσαν εἰς τὰ ἐγκρατα τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας καὶ τὰς λεπτοτάτας αὐτῆς ἵνας διαγνόν. Εἶδον τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ αἰῶνος. Κύπτει ἤδη ὑπὸ τὸ βαθὺ γῆρας τὴν κεφαλὴν, οἱ πόδες του ἀδυνατοῦσι νὰ τὸν στηρίξωσιν, ἔχει λευκὴν τὴν κόμην καὶ τὸν πώγωνα, τὸ βλέμμα του δὲν ἔχει πλέον ἀστραπὴν, καὶ ἡ φωνὴ του ἐξέρχεται ἀσθενῆς καὶ ὑπόκωφος ὡσεὶ ἐκ τάφου ἐξερχομένη. Ἄλλ' ἔχει δύο μικροὺς ἀγγέλους οἵτινες τὸν στηρίζουσι, τὸν θωπεύουσι, τὸν θερμαίνουσι· τὸν ἐγγονὸν του καὶ τὴν μικρὰν ἐγγονὴν του. Δευχεῖμων, ἔχουσα ἀνειμένην τὴν χρυσοῦν κόμην τῆς ἡ δωδεκαετίς παιδίσκη δὲν ἀφίνει τὸ πλευρὸν τοῦ πάππου τῆς, τὸν στηρίζει ὑπὸ τὸν βραχίονα ὅταν βαδίζῃ, τῷ ὀμιλεῖ εἰς τὸ οὖς, θωπεύει τὴν χιόνα τῆς κόμης του, καὶ φαίνεται ὡσεὶ ζητοῦσα νὰ τῷ μεταδώσῃ ἐκ τῆς νεαρᾶς ζωῆς τῆς. Ὁ ἐγγονός του, δεκατετραετής τὴν ἡλικίαν, ἴσταται παρὰ τὸ ἕτερον πλευρὸν τοῦ ἐνδόξου πάππου του, ἔχει μέλανας, βαθεῖς ὀφθαλμούς, καὶ φαίνεται ὑπερήφανος διότι λέγεται Οὐγγῶ.

Ὁ μέγας ποιητὴς καταλιπὼν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν τοὺς Παρισίους, ἦλθε νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν ζωογόνον ἀέρα τῶν Ἄλπεων, νὰ ἐπανίδῃ τὰς μεγαλοπρεπεῖς εἰκόνας τῆς ἐν Ἑλβετίᾳ φύσεως, ἀριστουργήματα ἅτινα καλλιτέχνης ἀγνωστος ἐδημιούργησεν. Εἰς μίαν γωνίαν, τὴν θελκτικώ-

τέραν ἴσως, τῆς λίμνης τοῦ Λεμάν, ἐπὶ χλοεροῦ λοφίσκου κεῖται τὸ μέγα ξενοδοχεῖον τοῦ Βύρωνος ὅπερ ξενίζει τὸν Βίκτωρα Οὐγγῶ. Ἀπὸ τοῦ ἐξώστου του τὸ βλέμμα ἐγκομποῦται ὄλην τὴν εὐρείαν ἑκτάσιν τῆς λίμνης, ἥτις ἀπλοῦται κυανόχρους καὶ γαληνιαία, ἐκατέρωθεν δ' ἐκτείνονται μακραὶ σειραὶ τῶν Ἄλπεων, παριστῶσαι διαφόρους σχηματισμούς, ἔχουσαι κεκαλυμμένας ὑπὸ χλόης τὰς πλευράς καὶ βυθίζουσαι εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς ἀγερώχους αὐτῶν κορυφὰς ἅς αἰωνία ἢ χιῶν καλύπτει. Τὸ τερπνὸν τοῦτο ἐνδιαίτημα εὐρίσκεται μεταξὺ τῶν χωρίων Ville-neuve καὶ Montreux ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς τὸ καντώνιον τοῦ Valais. Τὸ Montreux σύγκειται ἐκ πλειοτέρων χωρίων ἐσπαρμένων ἐπὶ τῶν κλιτύων τοῦ βουνοῦ· νομίζεις ὅτι χεῖρ ἀριστοτέχνου ἔθεσεν ἐκεῖ τοὺς ὠραίους ἐκείνους οἰκίσκους τεθαμμένους ἐν τῷ μεσῷ τῶν δένδρων, καὶ ὡσεὶ ἐκ χάρτου πεπλασμένους. Ἐν ἐκ τῶν χωρίων τούτων, τὸ Clarens, εἶνε ὀνομαστὸν διότι ἐνθους τὸ περιέγραψεν ὁ Ῥουσσῶ ἐν τῇ νέᾳ Ἐλοΐζῃ του· καὶ σοὶ δεικνύουσιν ἀκόμη τὸ δάσος ὅπου ἐπλανήθη, ὅπου ἐρρέμβασεν ἡ Ῥωμαντικὴ ἐκείνη ἡρώϊς του. Ἐν τοιαύτῃ τοποθεσίᾳ, ἐν τῷ μέσῳ τοιοῦτων ποιητικῶν ἀναμνήσεων ἦλθε νὰ διατρίψῃ ἐπὶ τινα χρόνον ὁ ἐνδοξος γέρων.

Οἱ ἐν Γενεύῃ διαμένοντες Γάλλοι μαθόντες τὴν ἄφειν του συνηθροίσθησαν ἅπαντες ἵνα ὀμοθυμαδὸν τὸν ἐπισκεφθῶσι καὶ τῷ προσφέρωσι δείγματα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ὃν τοῖς ἐμπνέει. Μετ' αὐτῶν συνανεμίχθησαν καὶ ξένοι πολλοὶ ἐν οἷς δὲν ὤκνησα νὰ συγκαταλεχθῶ καὶ ἐγώ. Ἐπεβιδάσθημεν λοιπὸν τὴν πρωΐαν τῆς χθὲς εἰς ἐν ἐκ τῶν εὐρυτέρων ἀτμοπλοίων τῆς λίμνης, ἅτινα, ὡς κύκνοι, διασχίζουσι τὰ ἤρημα νερά τῆς. Ὁ διάπλους μας ἦτο μαγικός, καθόσον εἶδομεν τὰ πλεῖστα τῶν περὶ τὴν λίμνην χωρίων ἅτινα ἀμιλλῶνται ἐν καλλοναῖς πρὸς ἄλληλα. Μουσικὸς θίασος, καλῶς κατηρτισμένος, ἐκήλει τὰς ἀκοάς μας, ζωηρὰ δὲ καὶ ἐνθους ὀμήγυρις μετέδιδε φαιδρότητα καὶ εἰς τὸν μᾶλλον σκεπτικὸν καὶ μελαγχολοῦντα. Τὰ παιδιά ἐσκίρτων ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, αἱ γυναῖκες ἐφλυάρουν ἀδιακόπως, οἱ ἄνδρες ἐθαύμαζον τὰς πέριξ τοποθεσίας, καὶ οἱ νέοι ἀντήλασσον μετὰ τῶν νεανίδων κλοπιμαῖα βλέμματα καὶ μειδιάματα. Τέσσαρες ὥραι μᾶς ἐφάνησαν ὡς μία στιγμὴ. Πόσον ταχέως παρέρχονται τῆς χαρᾶς αἱ ὥραι!

Ἀπεβιδάσθημεν εἰς Villeneuve καὶ διεσπάρημεν ἅπαντες ἵνα προγευματίσωμεν. Μετὰ μίαν ὥραν ἤχος σάλπιγγος μᾶς συνεκάλεσεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἵνα βαδίσωμεν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐκδρομῆς μας. Προηγεῖτο ἡ Γαλλικὴ σημαία, εἶπετο ὁ μουσικὸς θίασος, καὶ ἤρχετο κατόπιν ἅπαν τὸ πλῆθος. Ἐφθάσαμεν τῆς μουσικῆς παιανιζούσης τὴν Μασσαλιώτιδα, καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ φανῇ ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ἡ λευκὴ τοῦ μεγάλου γέροντος κεφαλὴ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο τρυφερῶν ἀγγέλων του· ἅμα τῇ ἐμφανίσει

του, ὡς ἐξ ἑνὸς στόματος, ἀντήχησεν ἡ κραυγὴ Vive Victor Hugo!.. Τότε εἶδον δάκρυ νὰ κυλίῃ ἐπὶ τῆς παρεΐας του καὶ ἀνήγειρε τὴν χεῖρα τρέμουσαν ἵνα τὸ σπογγίση. Ἐφαίνετο λίαν συγκεκινημένος βλέπων τὴν λατρείαν ἣν καὶ ἐπὶ τοῦ ξένου ἐδάφους οἱ συμπολιταὶ του τρέφουσι δι' αὐτόν. Ὅτε αἱ φωναὶ τοῦ πλήθους κατέπαυσαν ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ· ἡ φωνὴ του δὲν ἐφθανε μέχρις ἡμῶν, ἀν καὶ ἐφαίνετο προσπαθῶν νὰ τονίσῃ τοὺς λόγους του· δὲν ἤκουσα εἰμὴ ὀλίγας λέξεις, ποῦ καὶ που, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ συλλάβω τὴν ἔννοιαν τῶν λόγων του, ἀλλ' ὅτε ἐν τέλει, ἀνυψῶν πάσῃ δυνάμει τὴν φωνήν, ἐφώνησε Vive la Republique! δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ τί ἠσθάνθη, καὶ ὁ πῖλός μου δὲν εὐρέθη πλέον εἰς τὴν θέσιν του, ἀλλ' ἀνυψωμένος ἐν τῇ χειρὶ μου καὶ ὡσεὶ ζητῶν νὰ περυγίῃ πρὸς τὰ ὑψηλά. Ὁ Οὐγγὼ δὲν εἶνε μόνον ὁ μέγας τοῦ αἰῶνος ποιητῆς ἀλλὰ καὶ μέγας τῆς Γαλλίας πολίτης. Ὑπὲρ τῆς δημοκρατίας ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰργάσθη, ἐπάλαισεν, ἐδιώχθη, τρέφων πάντοτε διακαῆ τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐξακολουθῶν τὸν ὑπὲρ αὐτῆς ἀγῶνα. Δύο καὶ μόναι λέξεις ἐξερχόμεναι τῶν χειλέων του πολλάκις ἀνεζωπύρωσαν τὸ φρόνημα χιλιάδων συμπολιτῶν του, καὶ ἐνέπνευσαν νέον θάρρος εἰς τοὺς ἐργαζομένους ὑπὲρ τῆς ἐν Γαλλίᾳ ἐδραιώσεως τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος. Οὕτω καὶ ὁ ἐνθουσιασμός τῆς Γαλλικῆς ἐκείνης ὀμηγύρεως ὑπῆρξεν ἀκράτητος καὶ ζητωκραυγαὶ παρατεταμέναι ἐπηκολούθησαν τοὺς λόγους του.

Εἶνε ἀξία τῶν ὀντι θαυμασμοῦ τοιαύτη λατρεία πρὸς τὴν μεγαλοφυΐαν. Δὲν ἐπευφήμει τὸ ἐνθουσιῶδες ἐκεῖνο πλῆθος μέγαν καὶ ἰσχυρὸν πολιτικόν, οὐδ' ἐνδοξον στρατηγόν, ἀλλ' ἀπλοῦν τοῦ πνεύματος ἐργάτην ὅστις ἐπὶ ἐξήκοντα καὶ πλέον ἔτη δὲν ἐκουράσθη δημιουργῶν κόσμους ἰδεῶν, δὲν κατεβλήθη προασπίζων διὰ τῆς γραφίδος του τὴν δημοκρατίαν.

Οὕτω εὐαρέστως καὶ ἐν τοιαύταις συγκινήσει διῆλθον τὴν χθὲς ἡμέραν, ἅς δὲν ἐκρατήθη νὰ μὴ σοὶ μεταδώσω.

Σός.

ΤΙΜΟΛΕΩΝ Ε. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Γενεὴ 8/20 Αὐγούστου 1883.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤῆ ΣΚΗΝῆ ΤΡΙΤῆ

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ μόνος, βλέπων πάντοτε τὸν σάκκον.
Εἶνε ἐδῶ! — Νεκρός! Καὶ ὅμως ἤθελα
Νὰ τὸν ἰδῶ!

(ψηλαφῶν τὸν σάκκον)

Ἄλλ' εἶνε ἀδιάφορον,
Βεβαίως εἶν' αὐτός. — Ναί, τὸν αἰσθάνομαι
Ἰπὸ τὸν σάκκον τοῦτον. — Διὰ τοῦ ὑφάσματος
Ἰδοὺ οἱ πτερινοστῆρες του ἐξέρχονται.
Εἶνε αὐτός!

(στρεφόμενος καὶ πατῶν ἐπὶ τοῦ σάκκου)

Καὶ τώρα, κόσμε, βλέπε με.

Ἐμπρὸς σου ἔχεις ἕνα γελωτοποιόν,
Καὶ ἕνα ἄνακτα! — Καὶ ποῖον ἄνακτα!
Τὸν πρῶτον πάντων καὶ τὸν ὑψιστον! Ἰδοὺ
Κρατῶ αὐτὸν ὑπὸ τοὺς πόδας μου, αὐτὸς
Ἐκεῖνος εἶνε. Ἐχει δὲ ὡς μνημᾶ του
Τὸν Σηκουάναν καὶ τὸν σάκκον σάβανον.
Τίς ὅλα ταῦτα ἐπραξε;

(σταυρῶν τοὺς βραχίονας)

Μόνος ἐγώ!

Ἄχι, νὰ τὸ πιστεύσω εἶν' ἀδύνατον
Ἄτι τοιοῦτον ἦρα θρίαμβον, καθὼς
Οὐδὲ ὁ κόσμος θὰ πιστεύσῃ αὐριον.
Τὸ μέλλον τί θὰ εἶπῃ; Ποῖαν φοβερὰν
Θὰ παραγάγῃ εἰς τὰ ἔθνη ἐκπληξιν
Ἐν γεγονὸς τοιοῦτον! Πόσον εὐκόλα
Μᾶς ἀφαρπάξεις, Τύχη, σὺ ἦτις ἐδῶ
Μᾶς ἔρριψες! Πῶς! ἐν παρμείστον λοιπὸν
Τῶν ἀνθρωπίνων μεγαλείων, εἰς Θεός,
Ἄφ' οὗ ἀθανασία μόνον ἔλειπεν,
Εἰς τῆς Γαλλίας βασιλεύς, ὅστις πολὺν
Ἐν τῇ ψυχῇ του εἶχεν ἐνθουσιασμόν,
Ὁ τοῦ Καρόλου Πέμπτου ἀντιμέτωπος,
Φραγκῆσκος ὁ τοῦ Βαλοᾶ, ὁ νικητῆς
Ἐν τοῖς πολέμοις, ὅστις μὲ τὸ βῆμά του
Τὰ τεῖχη ἀπὸ βάρων ἔσειεν,

(Βροντᾶ)

Αὐτὸς

Ἄτις τὴν νύκτα κατ' ἀλλήλων τοὺς στρατοὺς
Θορυβῶδες ἐξώθει, κ' εἶτα τὴν αὐγὴν
Μὲ χεῖρας αἰμοφύρτους ἐκ τριῶν ξιφῶν
Ἐκράτει μόνον ἐν τεμάχιον, αὐτὸς
Ὁ Βασιλεύς, ὁ ἀνθρωπος τοῦ Μαρινιάν,
Ἄτις τὴν οἰκουμένην μὲ τὴν δόξαν του
Ἐκλείσει, πῶς ἀποτόμως, ὦ Θεέ,
Θέλει ἐκλείψει! Μ' ὄλον του τὸ ὄνομα,
Τὸν θόρυβόν του, τῶν κολάκων τὴν αὐλήν
Καὶ τὴν ἰσχύν του, ὡς παιδίον ἐκθετον
Ἐρπάγῃ αἴφνης, ἀνηρπάγῃ ἐν νυκτὶ
Τρικυμῶδει ἀπὸ ἕνα ἀγνωστον!
Πῶς! ἡ αὐλὴ ἐκείνη, τὸ βασιλεῖον
Καὶ ὁ αἶψον, παρῆλθον ὡς καπνός! Αὐτὸς
Ὁ Βασιλεύς, οὕτινος ἦτο ἡ ζωὴ
Αὐγὴ ὡραία, ἔσθυσεν, ἐξέλιπεν,
Διεσκορπίσθη εἰς τὸν ἄνεμον! Εὐθὺς
Ἦλθε, παρῆλθε, καθὼς μία ἀστραπή!
Αὐριον ἴσως κήρυκες ἀνωφελῶς
Θὰ περιέλθουν πᾶσαν πόλιν, ἀφθονον
Δεικνύοντες χρυσίον, καὶ θὰ κράζωσιν
Εἰς τοὺς ἐπτοημένους διαβαίνοντας:
— Ἀνήκει εἰς ἐκεῖνον, ὅστις δυνηθῆ
Ν' ἀνέυρῃ τὸν Φραγκῆσκον Πρῶτον! — ὦ αὐτὸ
Εἶνε λαμπρόν!

(Μετά τινος στιγμᾶς)

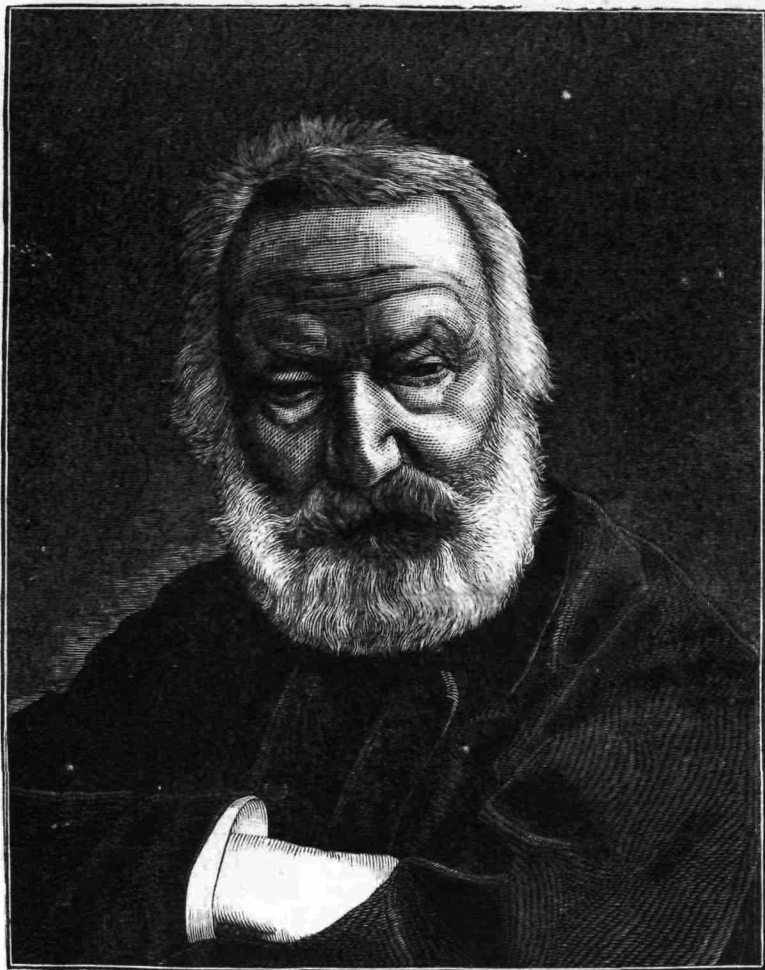
Ἄτις κόρη μου περίλυπος,

Ἴδου ἐτιμωρήθη οὗτος, ἰδοὺ ὅτι σὺ
Ἐξεδικήθης! Ἰὸσον ἐπεθύμησα
Τὸ αἷμά του! Μ' ὀλίγα χρήματα ἰδοὺ
Τὸν ἔχω!

(Κύπτων παραφόρως ἐπὶ τοῦ πτώματος)

Κ' ἠτιμασμένην μοῦ ἀπέδωκες αὐτὴν
Καὶ δυστυχῆ! Ἔ, μὲ ἀκούεις τὸ λοιπόν;
Παράδοξον δὲν εἶνε; ναί, εἶμαι ἐγὼ
Ὅστις ἐδῶ καγχάζω κ' ἐκδικουῦμι. Ἄ!

Προσεποιούμην ὅτι ἐλθσιμόνησα

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΓΩ

Εἰκὼν τοῦ κ. Γ. Οἰκονόμου βραβευθεῖσα ἐν τῇ τελευταίῳ
διαγωνισμῷ τοῦ Πολυτεχνείου (ἴδε σελ. 146)

ὦ κακοῦργε! Τώρα δύνασαι
Νὰ μὲ ἀκούσης! Ἦρπασες τὴν κόρην μου,
Ἦτις ἀξίζει περισσότερο πολὺ
Τοῦ στέμματός σου, ἢ ὅποια εἰς τινὰ
Κακὸν δὲν ἔπραξε· μοῦ τὴν ἐφθόνησες

Καὶ σὺ ἀπεκοιμήθης!—Καὶ ἐπίστευες—
Ἄνοητε!—πῶς ἐξαντλεῖται ἡ ὀργὴ
Ἐνὸς πατρὸς εὐκόλως! — Ὅχι! εἰς αὐτὴν
Τὴν μεταξὺ μας πάλην, πάλην ἀσθενοῦς
Πρὸς ἰσχυρόν, ὃ ἀσθενὴς ἐνίκησεν.

Ἐκεῖνος, ὅστις ἔλειχε τοὺς πόδας σου
 Σοῦ κατατρώγει τὴν καρδίαν! Σὲ κρατῶ!
 (κῦπτων ἐπὶ πλέον ἐπὶ τοῦ σάκκου)
 Μ' ἀκούεις; εἴμ' ἐγώ, Ἴππότη Βασιλεῦ.

(τύπτει τὸ πῶμα)
 Βλέπεις; ὅταν τὴν ψυχὴν
 Τὴν μᾶλλον ἠρεμοῦσαν ἢ ἐκδίκησις
 Ὠθήσῃ, δὲν κοιμᾶται πλέον τίποτε

ἨΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ — ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΛΑΠΩΝΙΑΣ (ἴδε σελ. 159.)

Ἐγώ, ἐκεῖνος ὁ τρελός, τὸ ἦμιου
 Ἐκεῖνο τοῦ ἀνθρώπου, γελωτοποιός,
 Τὸ ζῶν τοῦτο τὸ ἀμφίβολον, πρὸς ὃ
 Ἐκραζες—Σκύλε!

Ἐντὸς αὐτῆς! Ὁ μᾶλλον τότε ἀσθενής
 Ἀνδρίζεται, ὁ πλέον δὲ οὐτιδανός
 Μεταμορφοῦται, ἢ ὀργὴ ἐκρήγνυται
 Τοῦ δούλου, τίγρις ἢ γαλῆ καθίσταται,

Ὁ γελωτοποιὸς δὲ δήμιος!

(ἡμειγρόμενος)
ᾠ πῶς

Ἐπόθησα νὰ ἦτο δυνατόν, χωρὶς
Νὰ κινηθῆ διόλου, νὰ με ἤκουε!—

(κύπτων αὐθις ἐπὶ τοῦ πτώματος)

Ἐ, μὲ ἀκούεις; σὲ βδελύττομαι! Καὶ νῦν,
Εἰς τὸν πυθμένα ὕπαγε τοῦ ποταμοῦ,

Ὅπου πᾶν ἶχνος τῆς ζωῆς σου θὰ σβεσθῆ,
Νὰ ἴδῃς μήπως εἰς τὸ κοιμητήριον
Τῶν Γάλλων βασιλέων κανὲν ρεῦμά του

Ἐπαναστρέψῃ πάλιν.

(ἐγειρόμενος)

Εἰς τὸν ποταμόν,

Φραγκίσκε Πρῶτε!

(Λαμβάνει τὸν σάκκον ἐκ μιᾶς ἄκρας καὶ τὸν σῦρει εἰς τὸ χεῖ-
λος τοῦ ποταμοῦ. Καθ' ἣν στιγμήν τὸν ἀποθέτει ἐπὶ τοῦ παρο-
χθίου περιτειχίσματος, ἡ Μαγελόνη ἀνοίγει μετ' ἐπιφυλάξεως
τὴν θύραν τῆς καλύβης καὶ παρατηρεῖ περὶ ἑαυτὴν ἀνησύχως.
Μὴ διακρίνουσα τινὰ, εἰσέρχεται καὶ ἐπανέρχεται μετὰ μίαν
στιγμὴν μετὰ τοῦ Βασιλέως, εἰς τὸν ὁποῖον διὰ νευμάτων ἐξηγεῖ
ὅτι οὐδεὶς πλέον εἶνε ἐκεῖ καὶ ὅτι δύναται ν' ἀπέλθῃ. Βίσερχο-
μένης αὐτῆς, κλείει ἡ θύρα, ὃ δὲ Βασιλεὺς διέρχεται διὰ τοῦ
βάθους τῆς σκηνῆς, ἀκολουθῶν τὴν διεύθυνσιν, ἣν τῷ εἶδειεν ἡ
Μαγελόνη. Ταύτη τῇ στιγμήν ὁ Τριβουλέτος ἐτοιμάζεται νὰ ρίψῃ
τὸν σάκκον εἰς τὸν Σηκουάναν).

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ κρατῶν τὸν σάκκον

Ἐ, ἐμπρός!

(Ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ Βασιλέως ψάλλοντος
τὸ γνωστὸν ἄσμα του)

Ποία φωνή

Εἶνε αὐτή! ᾠ φάσματα νυκτερινά,

Μ' ἐμπαίζετε;

(Στρέφεται καὶ τείνει τὸ σὺς ἔντρομος. Ὁ Βασιλεὺς
ἀκούεται ψάλλων ἔξω τῆς σκηνῆς)

Κατάρρα! Μὲ ἠπάτησαν!

Τὸν ἔχουν φυγαδεύσει, δὲν κρατῶ αὐτόν.

(Τρέχει πρὸς τὴν οἰκίαν, ἧς τινος μόνον τὸ ἄνω
παράθυρον εἶνε ἀνοικτόν)

Κακοῦργε!

(ἀναμετρῶν τὸ ὕψος ὡσεὶ θέλων ν' ἀναρριχηθῆ)

Εἶνε ὑψηλὰ πολὺ!

(ἐρχόμενος εἰς τὸν σάκκον)

Ἄλλὰ

Ποῖον ἐντὸς τοῦ σάκκου νὰ μοῦ ἔθεσεν

Ὁ δολοφόνος; Τίν' ἀθῶν;—Τρέμω...

(ψαύων τὸν σάκκον)

Ναί,

Εἶνε ἀνθρώπου σῶμα.

(Σχίζει τὸν σάκκον κατὰ μῆκος διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του
καὶ παρατηρεῖ ἐν αὐτῷ ἐναγωνίως)

Ἄλλὰ τίποτε

Δὲν βλέπω! — Τόσον σκοτεινά!

(στρεφόμενος)

Εἰς τὴν ὁδὸν

Κανείς! Εἰς τὴν οἰκίαν οὔτε! Οὔτε φῶς!

(Στηρίζεται ἀπελπισ ἐπὶ τοῦ σάκκου)

Ἄς περιμείνω νὰ ἀστράψῃ!

(Ἀναμένει ἐπὶ τινὰς στιγμάς θεωρῶν ἐντὸς τοῦ σάκκου,
ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἐξήγαγε τὴν Λευκὴν κατὰ τὸ ἥμισυ)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ, ΛΕΥΚΗ.

(Ἀστράπτει· ὁ Τριβουλέτος ἐγείρεται καὶ ὀπισθοχωρεῖ
ἐκβάλλων κραυγὴν φρενητιώδη)

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ἡ κόρη μου!

Θεέ μου! Δυστυχία! εἶν' ἡ κόρη μου!

Ἡ κόρη μου! ἡ κόρη εἶνε τώρα!

(ψηλαφῶν τὴν χεῖρά του)

ᾠ!

Ἐδράχ' ἡ χεῖρ μου! τίνος αἷμα εἶν' αὐτό;

— Ἡ κόρη μου!— ᾠ χάνομαι! πλὴν ὄνειρον,
Φάντασμα μόνον εἶνε τοῦτο φοβερόν!

Ἄδύνατον! ἐκείνη ἀνεχώρησε,

Πρὸς τὸ Ἐβραϊ βαδίζει τώρα.

(γονυπετεῖ παρὰ τὸ σῶμα, προσηλῶν τοὺς

ὄφθαλμοὺς εἰς τὸν οὐρανόν)

ᾠ Θεέ!

Δὲν εἶνε ἀληθὲς πῶς εἶνε ὄνειρον

Φρικῶδες μόνον, ὅτι σὺ τὴν κόρην μου

Ἰπὸ τὰς πτέρυγας σου διέφυλάξες,

Ὅτι αὐτὴ δὲν εἶνε, ᾠ Θεέ μου!

(Δευτέρα ἀστραπὴ ρίπτει ζωηρὸν φῶς ἐπὶ τοῦ ὄχρου προσ-
ώπου καὶ τῶν κεκλεισμένων ὀφθαλμῶν τῆς Λευκῆς)

Ναί!

Ἐκείνη εἶνε! εἶν' αὐτή!

(ρίπτόμενος θρηνηδῶς ἐπὶ τοῦ πτώματος)

ᾠ κόρη μου!

Παῖδιον, ἀποκρίσου, ἀποκρίσου μου,

ᾠ! οἱ κακοῦργοι σὲ ἐδολοφόνησαν!

Ὅμιλεί μου! Δὲν εἶνε ἄλλος τις ἐδῶ

Παρὰ ἡ φρικαλέα οἰκογένεια,

Θεὲ μεγάλε! λάλησε, ὁμιλεί μου.

ᾠ κόρη μου! ᾠ κόρη!

(Ἡ Λευκὴ ὡσεὶ ζωογονηθεῖσα ἐκ τῶν κραυγῶν τοῦ

πατρὸς τῆς, ἡμιανοίγει τὰ βλέφαρα καὶ ὁμιλεῖ
διὰ φωνῆς ἐκλειπούσης)

ΛΕΥΚΗ

Ποῖος μὲ καλεῖ;

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ ἔξω ἑαυτοῦ

Λαλεῖ! κινεῖται κάπως! ἡ καρδιά τῆς

Πάλλει, ἀνοίγει τῶμμά τῆς, Θεέ μου! ζῆ.

(Ἡ Λευκὴ ἡμειγείρεται· φέρει ὑποκάμισον, εἶνε καθημαγμένη
καὶ λυσίκομος. Τὸ κάτω τοῦ σώματος καλύπτει ὁ σάκκος)

ΛΕΥΚΗ

Ποῦ εἶμαι;

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ ὑποστηρίζων αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του

Μὲ ἀκούεις; λέγε, τέκνον μου,

ᾠ μόνη εἰς τὸν κόσμον εὐτυχία μου,

Ἄναγνωρίζεις τὴν φωνὴν μου;

ΛΕΥΚΗ

Πάτερ μου!

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ἀγαπητὴ μου κόρη, τί σοῦ ἔκαμαν;

—Πόσον φρικῶδες εἶν' αὐτὸ μυστήριον!

Φοβοῦμαι νὰ σε ψαύσω μὴ πονέσης, καί

Δὲν βλέπω. Ἐχεις κάπου, κόρη μου, πληγὴν;

Τὴν χεῖρά μου ὀδήγει.

ΛΕΥΚΗ μετὰ φωνῆς διακοπτομένης

Τὴν καρδίαν μου,

— Εἶμαι βεβαία, — ἤγγισεν ἡ μάχαιρα, —

ὦ, τὸ ἠσθάνθην. . . . —

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ποῶς σὲ ἐκτύπησε;

ΛΕΥΚΗ

Εἰς ὅλα ἐγὼ ἐπταῖσα, — σ' ἠπάτησα. —

Ἀπείρωσ τὸν ἠγάπων — θνήσκω — χάριν του.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

ὦ πεπρωμένον ἄκαμπτον! Ἐνέπεσεν

Εἰς τὴν ἐκδίκησίν μου! Καὶ ὁ ὕψιστος

Μὲ τιμωρεῖ! Ἄλλ' ὅμως, ἐξηγήσου μου,

Κόρη μου, λέγε, τί σοῦ ἔκαμαν;

ΛΕΥΚΗ θνήσκουσα

ὦ, μὴ

Μὲ ἀναγκάζης νὰ λαλῶ.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ καταφιλῶν αὐτὴν

Συγχώρει με.

Πλὴν νὰ σε χάσω, χωρὶς νὰ γνωρίζω πῶς!

Οἱμοὶ! ἡ κεφαλὴ σου κλίνει!

ΛΕΥΚΗ προσπαθοῦσα νὰ στραφῇ

Στρέψε με

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. . . πνίγομαι! . .

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ ἀνεγείρων αὐτὴν

Λευκὴ!

Λευκὴ! μὴ ἀποθάνης! . .

(στρεφόμενος ἐν ἀπελπισίᾳ)

ὦ, βοήθεια!

Κανεὶς ἐδῶ δὲν εἶνε; Καὶ θ' ἀφήσωσι

Νὰ ἀποθάνῃ οὕτω ἡ θυγάτηρ μου;

— Ἰδοῦ, ὁ κώδων τοῦ πορθμείου. Κορη μου,

Ἀγαπητὴ, δὲν δύνασαι μίαν στιγμὴν

Νὰ περιμένῃς, νὰ σοῦ φέρω ὕδωρ καὶ

Σημάνω ἵνα ἔλθῃ κάποιος;

(Ἡ Λευκὴ τῷ νεύει ὅτι εἶνε ἀνωφελὲς)

Ἄλλὰ

Δὲν θέλεις; — Πρέπει ὅμως. . .

(κράζων ἀπὸ τῆς θέσεώς του)

Ἄνθρωποι!

(Σιωπὴ πανταχοῦ. Ἡ οἰκία οὐδὲν προδίδει σημεῖον ζωῆς)

Θεὲ!

Ἄφρονος τάφος εἶνε ἡ οἰκί' αὐτὴ!

(Ἡ Λευκὴ ἀγωνιᾷ)

Μὴ ἀποθνήσκῃς, θησαυρὲ μου, κόρη μου,

Περιστερά μου· ἂν μοῦ φύγῃς τίποτε

Δὲν θ' ἀπομείνῃ πλέον εἰς ἐμέ, Λευκὴ. . . .

Μὴ ἀποθάνῃς!

ΛΕΥΚΗ

ὦ!

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ἐδῶ σὲ ἐνοχλεῖ

Ἡ χεῖρ μου, δὲν εἶν' ἀληθὲς; — Περίμενε

Ν' ἀλλάξω θέσιν. — Κάτι τι καλλίτερα

Δὲν εἶσαι οὕτω; — ὦ, δι' ὄνομα Θεοῦ,

Κράτησε τὴν πνοήν σου, ἐωσοῦ κανεὶς

Μᾶς βοηθήσῃ! — ὦ, κανεὶς δὲν βοηθεῖ!

ΛΕΥΚΗ διὰ φωνῆς ἐκλειπούσης

Συγχώρησέ τον, πάτερ μου. . . Ὑγίαινε!

(Ἡ κεφαλὴ της κλίνει)

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ ἐκσπῶν τὴν κόμην του

Λευκὴ! . . . Ἐκπνέει!

(Τρέχει πρὸς τὸν κώδωνα τοῦ πορθμείου,

ὃν κινεῖ ὀρμητικῶς)

Φόνος! φόνος! τρέξατε!

(ἐπανερχόμενος πρὸς τὴν Λευκὴν)

Λευκὴ, προσπάθησ' ἕνα μόνον λόγον σου

Νὰ μοῦ εἰπῆς ἀκόμη. Εὐσπλαγχνίσου με!

Ὅμιλήσέ μου! μίαν λέξιν!

(προσπαθῶν νὰ τὴν ἐγεῖρῃ)

Διατί

Θέλεις νὰ μένης οὕτω πῶς ἀκίνητος!

Δεκαεξέτις! Εἶνε νεαρὰ πολὺ!

ὦ, ὄχι, ὄχι, δὲν ἀπέθανες! Λευκὴ,

Πῶς ἠδυνήθης μόνον τὸν πατέρα σου

Ν' ἀφήσῃς; Εἶνε ἀληθὲς πῶς ἄλλοτε

Δὲν θὰ σ' ἀκούσῃ πλέον; Διατί, Θεέ;

(Εἰσέρχονται ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ μετὰ λαμπάδων,

ἀκούσαντες τὸν κώδωνα)

Ἐπῆρξεν ἀνοικτίρμων ὁ Θεὸς πρὸς σέ,

Ἄφοῦ σὲ ἔδωσ' εἰς ἐμέ. Τούλάχιστον

Δέν σε ἐκάλει, πρὶν τὴν ὠραιότητα

Μοῦ δεῖξῃ τῆς ψυχῆς σου; πρὸς τί μ' ἀφήσε

Νὰ ἴδω ποῖον εἶχα θησαυρόν; Ἴπρὸς τί,

Ὅτε μικρὰν ἀκόμη σὲ ἐπλήγωσαν

Τὰ ἄλλα τὰ παιδιά, δὲν ἀπέθνησκες;

Κόρη μου! κόρη! . .

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ, ἈΝΔΡΕΣ καὶ ΓΥΝΑΙΚΕΣ τοῦ λαοῦ

ΜΙΑ ΓΥΝΗ

Μοῦ σπαράζουν τὴν ψυχὴν

Οἱ λόγοι του!

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ στρεφόμενος

Ἄ! τώρα ἔρχεσθε! καλὰ!

Πολὺ ἐγκαίρως ἔρχεσθε!

(δραττόμενος τοῦ περιλαίμου ἀμαεηλάτου τινός,

ὅστις κρατεῖ μαστίγιον)

Χωριάτη, σὺ

Εἰπέ μου, ἔχεις ἄλογα, ἀμάξι;

Ο ΑΜΑΞΗΛΑΤΗΣ

Ναί. —

Πῶς με τινάζει!

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ἐχεις; Βάλε τὸ λοιπὸν

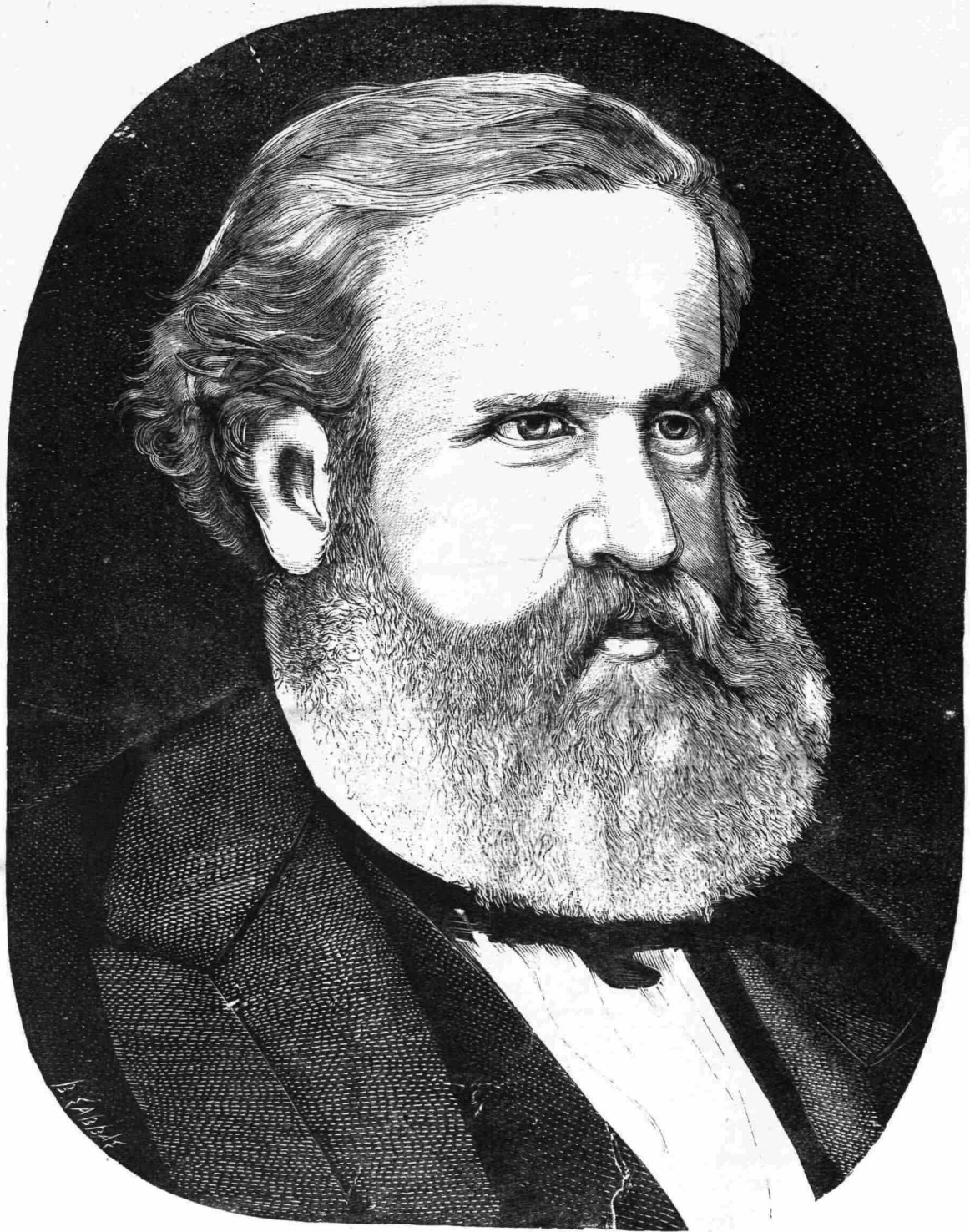
Νὰ κόψῃ τὸ ἀμάξι τὸ κεφάλι μου.

(ἐπανέρχεται καὶ βίπτεται ἐπὶ τοῦ πτώματος)

Κόρη μου!

ΕἰΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

Κάτι φονικὸν θὰ ἔγεινε!

ΔΟΝ ΠΕΤΡΟΣ Β'.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΒΡΑΣΙΛΙΑΣ

'Επί τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Βρασιλιανῆς ἐκθέσεως

*'Ιδε σελ. 158

ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΘΙΕΡΣΟΥ

ΕΝ ΝΑΝΕΗ.

Στηθείς τὴν 3^{ην} Αὐγούστου 1879. Ἔργον τοῦ γλύπτου Γιλδέρτου (*18^ο σελ. 159)

Τί δύστυχος πατέρας ! Μὴ ἀφήσωμεν
Αὐτὸν πλησίον τῆς.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Ὅχι! ἐπιθυμῶ

Νὰ μείνω ! θέλω νὰ τὴν βλέπω! Ἐγὼ σὰς
Δὲν σὰς γνωρίζω. Πῶς θὰ τὴν ἀρπάσητε
Ἄφοῦ κακὸν κανένα δὲν σὰς ἔκαμα ;

(πρὸς μίαν γυναῖκα)

Κυρία, κλαίεις ; ὦ σὺ εἶσαι ἀγαθή,

Νὰ μὴ μου τὴν ἀρπάσουν λέγε τους.

(Ἡ γυνὴ ἐπεμβαίνει ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἐκεῖνος ἐπανέρχεται
πρὸς τὴν Λευκὴν πρὸ τῆς ὁποίας γονυπετεῖ)

Πτωχέ !

Κλίνε τὸ γόνυ, παρ' αὐτὴν ἀπόθανε
Γονυπετής !

Ἡ ΓΥΝΗ

Μὰ ἡσυχάσατε. Ἐὰν

Τοιουτοτρόπως θὰ φωνάζετε, αὐτοὶ
Θὰ σὰς τὴν πάρουν.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

ὦ, ἀφήσατέ μου τὴν,

Νομίζω πῶς ἀκόμη δὲν ἐξέπνευσε!

Τὴν συνδρομὴν μου θέλει! Ἄλλὰ τρέξατε

Βοήθειαν καμμίαν νὰ ζητήσητε

Ἄπο τὴν πόλιν. Ἐπὶ τῆς καρδίας μου

Ἀφήσατέ τὴν, καὶ θὰ ἦμαι ἡσυχος.

(Τὴν σύρει ἄλλην πρὸς τὸ στήθος του, καὶ τὴν διευθετεῖ
ὡς μήτηρ τὸ κοιμώμενον τέκνον τῆς)

Ὅχι! νεκρὰ δὲν εἶνε. Ὁ Θεὸς αὐτὸ

Δὲν ἤθελε! Διότι τὸ γνωρίζει πῶς

Δὲν ἔχω εἰς τὸν κόσμον ἄλλο τι, ἐκτὸς

Αὐτῆς. Ὁ κόσμος ὅλος σ' ἀποστρέφεται

Ὅποταν ἦσαι ἄσχημος. Σὲ φεύγουσιν

Οἱ ἄνθρωποι, κανεὶς τῶν δὲν παθαίνεται

Εἰς τὰ δεινὰ σου. Ἄλλ' αὐτὴ μὲ ἀγαπᾷ,

Αὐτὴ εἶν' ἡ χαρὰ μου καὶ τὸ στήριγμα.

Ὅταν γελῶσι τὸν πατέρα τῆς, αὐτὴ

Μαζὴ του κλαίει. Τόσον εὐμορφος, νεκρὰ!

Ἀδύνατον! δότε μου τώρα κάτι τι

Τὸ μέτωπόν τῆς νὰ σπογγίσω.

(τῇ σπογγίζει τὸ μέτωπον)

Ἐρυθρὸν

Τὸ χεῖλος τῆς ἀκόμη εἶνε. Ἄν καὶ σεῖς

Ἐβλέπατε ἐκείνην παῖδα διετῆ

Μὲ τὴν χρυσοῦν τῆς κόμην! ὦ, ἐγὼ, ξανθὴν

ὦς ἦτο τότε, δὲν τὴν ἐλησμόνησα.

Βασανισμένη κόρη, εὐτυχία μου,

Λευκὴ μου! οὕτω τὴν ἐκράτουν ἄλλοτε

Παῖδιον. Ὅπως τώρα, ἀνεπαύετο

Ἐπ' αὐτῆς μου καὶ τότε. Ἄν εἰξεύρατε,

Ὅταν ἐξύπνα, ποῖος ἦτο ἄγγελος.

Δὲν ἐφαινόμην εἰς αὐτὴν παράδοξος,

Μοὶ ἐμειδίων οἱ γλυκεῖς τῆς ὀφθαλμοί,

Κ' ἐφίλουν τὰς μικρὰς τῆς χεῖρας. Ἄκακον

Παῖδιον! — Ὅχι, δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ

Κοιμᾶται, ἡσυχάζει. Μόλις πρὸ μικροῦ

Ὡσὰν ἀποθαμμένη ἦτο, κύριοι.

Ἐξύπνησεν ἐν τούτοις. Περιμείνατε.

Ναί, θὰ ἰδῆτε πάλιν νὰ ἀνοίξωσι

Τὰ βλέφαρά τῆς ἔξαφνα. Ἐ, βλέπετε,

Κύριοι, ὅτι τώρα ὀμιλῶ ὀρθῶς.

Κανένα δὲν προσβάλλω, εἶμαι ἡσυχος,

Γλυκίς. Ἄφοῦ κανένα δὲν παρήκουσα,

Δύνασθε ἐλευθέρως νὰ μ' ἀφήσητε

Τὴν κόρην μου νὰ βλέπω.

(παρατηρῶν αὐτὴν)

Ἐκφρασις

Πόνου καμμία, οὐδὲ μία κὰν ρυτίς!

Ἐντὸς τῶν ἰδικῶν μου τὰς ἐθέριμα

Τὰς χεῖράς τῆς. Ἰδέτε, ψαύσατε αὐτάς.

Ἡ ΓΥΝΗ τῷ Τριβουλέτῳ

Ὁ ἰατρός.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ τῷ χειρουργῷ

Ἐλάτε, ἴδατε αὐτὴν,

Δὲν θὰ σὰς ἐμποδίσω. Δὲν εἶν' ἀληθὲς

Λιπόθυμος πῶς εἶνε ;

Ὁ Ἰατρός ἐξετάζει τὴν Λευκὴν

Φεῦ! ἀπέθανε !

(Ὁ Τριβουλέτος ἀνατινάσσειται αἰφνιδίως)

Ἐχει πληγὴν βαθεῖαν εἰς τὰριστερὸν

Πλευρὸν. Τὸ αἷμα ἔφερε τὸν θάνατον.

ΤΡΙΒΟΥΛΕΤΟΣ

Τὴν κόρην μου, τὴν κόρην ἐθανάτωσα !

(πίπτει ἀναίσθητος)

Ε. Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΕΝΕΦ

Ὁ περίφημος Ῥώσσος μυθιστοριογράφος Ἰβάν Τουργένεφ γεννηθεὶς ἐν Orei τῇ 7 Νοεμβρίου 1808 ἀπέβησε τῇ 5 Σεπτεμβρίου τοῦ 1883 ἐν Βουγιναί πάσχων ἐκ χρονίου νοσήματος. Ὁ Τουργένεφ ἐξερισθεὶς ἐκ τῆς Ῥωσσίας μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἔργων τοῦ Cosol διήλθε τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του ἐν Γαλλίᾳ ἢν τόσον ἠγάπησε δημοσιεύσας καὶ πλεῖστα τῶν ἔργων του ἐν τῇ Revue des Deux Mondes, ἐξ ὧν τὸ κάλλιστον τῶν δημοσιευθέντων, θεωρεῖται τὸ Terres vierges, ἀκριβὲς ἀπεικόνισις τῆς Ῥωσικῆς κοινωνίας ὑπὸ τὴν ἐπ' ὄψιν τοῦ μηδενισμοῦ καὶ κοινωνισμοῦ.

Ὁ Τουργένεφ — λέγει ὁ Merimée — δὲν ἀνήκει εἰς καμμίαν σχολὴν, ἀκολουθεῖ τὰς ἰδίας ἐμπνεύσεις, καὶ διδεται εἰς τὴν μελέτην τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. Λεπτὸς παρατηρητής, εἶνε ταυτοχρόνως καὶ ζωγράφος καὶ φιλόσοφος εἰς τὰ ἔργα του.

Ὁ θάνατος τοῦ Τουργένεφ εἶνε σπουδαία ἀπώλεια διὰ τὴν φιλολογοῖαν.

Χάριν δὲ τῶν ὑμετέρων ἀναγνωστῶν μεταφέρομέν τινα ἔργων του ἐκ τῆς « Revue Politique et Littéraire ».

ΣΤΑΣΟΥ!

Στάσου! Τοιαύτην οἶαν σὲ βλέπω τώρα, μένε διὰ παντὸς εἰς τὴν μνήμην μου! Ἐκ τῶν χειλέων σου διέφυγεν ἡ τελευταία ἐνθουσιασμένη ἠχώ... Οἱ ὀφθαλμοί σου δὲν λάμπουν καὶ δὲν

ἀκτινοβολοῦν πλέον: τὸ βλέμμα των ἀποκρύπτεται ὡς βεβαρημένον παρὰ τῆς πολὺ εὐτυχοῦς συναισθήσεως τῆς ὠραιότητος ταύτης ἣτις σοὶ ἐδόθη νὰ ἐκφράζης . . . τῆς ὠραιότητος ταύτης πρὸς τὴν ὁποῖαν φαίνεσαι νὰ ἐκτείνης τοὺς θριαμβευτικούς καὶ τεθραυσμένους βραχίονάς σου ταυτοχρόνως.

Ποῖον φῶς, λεπτότερον καὶ καθαρώτερον ἢ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἐφηπλώθη εἰς ὅλα σου τὰ μέλη, εἰς τὰς ἐλαχίστας πτυχὰς τοῦ φορέματός σου;

Τίς Θεός, ἐκ τῆς χαϊδευτικῆς πνοῆς του, ἔρριψεν ὀπισθεν τὰ διεσπαρμένα σγουρά τῆς κόμης σου; Τὸ φίλημά του καίει τὸ ὤχρον μέτωπόν σου ὡς μάρμαρον. Ἴδου τὸ μυστήριον τῆς ποιήσεως, τῆς ζωῆς, τῆς ἀγάπης! Ἴδου τὴν, ἰδου τὴν, τὴν ἀθανάσιαν! Δὲν εἶναι ἄλλη, δὲν χρειάζεται ἄλλη. Εἰς τὴν στιγμὴν ταύτην εἶναι ἀθάνατος!

Ἡ στιγμὴ αὕτη θὰ διέλθῃ, καὶ θὰ ἦσαι ἐκ νέου δραγμὶς στάκτης, γυνή, τέκνον. . . . Ἄλλὰ τί σὲ ἐνδιαφέρει; Ἐν ταύτῃ τῇ στιγμῇ ἐτέθης ὑψηλότερον, ἐκεῖθεν ὅλου ἐκείνου ὕπερ εἶναι περαστικὸν καὶ ἐφήμερον. Ἡ στιγμὴ αὕτη εἶνε διὰ σὲ καὶ δὲν θὰ διέλθῃ ποτέ.

Στάσου, καὶ ἄφησόν με νὰ συμμεθέξω εἰς τὴν ἀθανάσιαν σου: ἄφησον νὰ πέσῃ εἰς τὴν ψυχὴν μου ἀνταύγεια τῆς αἰωνίου ὠραιότητός σου!

ΤΙ ΘΑ ΣΚΕΦΘΩ;

Τί θὰ σκεφθῶ ὅταν θὰ εἶμαι εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου, ἐὰν εἶμαι εἰς κατάστασιν νὰ σκεφθῶ;

Θὰ σκεφθῶ ὅτι κακῶς ὠφελήθην τῆς ζωῆς μου, ὅτι τὴν διήλθον ὡς ἐν ὄνειρῳ, ὡς κοιμώμενος, ὅτι δὲν ἐγίνωσκον νὰ γευθῶ τοὺς καρπούς τῆς; Πῶς; εἶναι ἤδη ὁ θάνατος; Τόσον ταχέως; Εἶναι ἀδύνατον! Δὲν ἔσχον εἰσέτι τὸν καιρὸν νὰ πράξω τι! Ἡτοιμαζόμεν μόνον νὰ κάμω τί!

Θὰ ἐνθυμηθῶ τὸ παρελθόν; Θὰ σταματήσῃ τὸν στοχασμὸν μου εἰς τὰς μερικὰς φαιδρὰς στιγμὰς ἅς τινας ἔλαβον ἐν τῇ ζωῇ, εἰς τὰ πρόσωπα, εἰς τὰς εἰκόνας αἵτινες μὲ εἶναι προσφιλεῖς;

Ἡ αἱ κακαὶ πράξεις μου θὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν μνήμην μου, καὶ διακαῆς ἀγωνία βραδείας τύψεως θὰ κατακυριεύσῃ τὴν ψυχὴν μου; Θὰ σκεφθῶ δι' ἐκεῖνο ὕπερ μὲ περιμένει ἐκεῖθεν τοῦ τάφου, καί, εἰ πράγματι, κἄτι τι μὲ περιμένει;

Οὐχί. . . . νομίζω ὅτι θὰ προσπαθῶ νὰ μὴ σκεφθῶ, ὅτι θὰ ἀγωνισθῶ νὰ συλλογιζώμαι διὰ τι παιγνίδιον ἵνα διαστρέψω τὴν προσοχὴν μου τῶν ἀπειλητικῶν ζόφων οἵτινες σφουρίζουσιν.

Ἐν τῇ παρουσίᾳ μου, εἰς τὴν ὄντησιν δὲν ἔπαυε νὰ παραπονηθῆται διότι δὲν τῷ ἔδιδον λεπτοκάρυα ἐψημένα. Καὶ μόνον ἐκεῖ, ἐν τῷ βάθει τῶν ἤδη ἡμαυρωμένων ὀφθαλμῶν του, ἐνῶ ἐψιθύριζε τὰ παράπονά του, ἐπαράδερνε καὶ ἀνατρίχιαζε ἐν δὲν ἡεῦρω τί, ὡς ἡ τεθραυσμένη πτέρυξ πληγωμένου εἰς θάνατον πτηνοῦ.

ΟΙ ΔΥΟ ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΟΙ

Ὅταν, ἔμπροσθέν μου, ἐπαινοῦν τὸν βαθύπλουτον Ῥοστχίλ, ὅστις, εἰς τὰ ἀπέραντα εἰσοδήματά του, ἀφιερώνει σημαντικὰ ποσὰ διὰ τὴν ἀνατροφήν τῶν τέκνων, διὰ τὴν ἴασιν τῶν ἀσθενῶν, καὶ διὰ τὴν ἴδρυσιν ἀσύλων διὰ τοὺς γέροντας, καγὼ ὁμοίως ἐπαινῶ καὶ θαυμάζω.

Ἄλλὰ, ἐπαινῶν καὶ θαυμάζων δὲν δύναμαι νὰ μὴ ἐνθυμηθῶ πτωχὴν τινα οἰκογένειαν χωρικῶν ἣτις εἶχε λάθει μίαν ὀρφανὴν εἰς τὴν ταλαίπωρον καλύδην τῆς.

— Ἐὰν λάθωμεν τὴν *Cartia* — ἔλεγεν ἡ χωρική, — θὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ τοὺς τελευταίους ὀβολοὺς μας, καὶ δὲν θὰ ἔχωμεν τί διὰ νὰ ἀγοράσωμεν ἄλας καὶ ἀλατίσωμεν τὴν σοῦπαν.

— Καλά, θὰ τὴν γευθῶμεν ἄνευ ἄλατος, ἀπεκρίνατο ὁ σύζυγός της.

Ὁ Ῥοστχίλ εἶναι ἔτι πολὺ μακρὰν τοῦ χωρικοῦ τούτου.

Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

Διερχόμενον ὁδόν τινα, εἰς ἐπαίτης, ὑπέργηρος μὲ ἐσταμάτησε.

Μὲ ὀφθαλμοὺς φλογισμένους καὶ δακρυσμένους, μὲ χεῖλη κυανᾶ, μὲ ῥυπαρὰ κουρέλλια, μὲ ἀκαθάρτους πληγὰς. . . . ὦ! πῶς ἡ πτωχεῖα εἶχεν ἀφανίσῃ ἀποτροπαίως τὸ δυστυχὲς τοῦτο ὄν!

Μοὶ ἔτεινε τὴν πορφυρᾶν χεῖρά του, φουσκωμένην ῥυπαρὰν, ἐστέναζεν, ἐμούγγριζεν ἐπικαλούμενος τὴν βοήθειαν.

Ἐψαξα εἰς ὅλα τὰ θυλάκιά μου: οὔτε βαλάντιον, οὔτε ὠρολόγιον, οὔτε καὶ αὐτὸ τὸ μανδύλιον: τίποτε δὲν εἶχον μετ' ἐμοῦ!

Καὶ ὁ ἐπαίτης ἐπερίμενε, καὶ ἡ ἐκτεινομένη χεῖρ του ἐκινεῖτο ἀδρανῶς καὶ διακεκομμένως.

Ὅλωσ τεταραγμένος, μὴ γνωρίζων τί νὰ κάμω, ἐσφιγξα δύνατὰ τὴν ῥυπαρὰν καὶ τρέμουσαν ταύτην χεῖρα.

Μὴ μὲ νομίσης κακόν, ἀδελφέ: δὲν ἔχω τίποτε ἐπάνω μου!

Ὁ ἐπαίτης προσήλωσεν ἐπ' ἐμοῦ τοὺς πορφυροῦς ὀφθαλμοὺς του, καὶ τὰ κυανᾶ χεῖλη ἐχαμογέλασαν, καὶ αὐτὸς ἐπίσης συνέτριψε τοὺς ψυχροὺς δακτύλους μου.

— Καλά, ἀδελφέ, ὑπέλαβεν οὗτος μετὰ τραχείας φωνῆς: εὐχαριστῶ διὰ τοῦτο, εἶναι ἐπίσης ἐλεημοσύνη.

Καὶ τότε ἐκατάλαβα ὅτι, καγὼ αὐτός, ἐλάμβανον κἄτι τι παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου.

ΑΓΓΛΙΑ Σ. ΡΑΦΤΑΝΗ.

ΠΕΓΚ—ΣΕΙΝ

(Συνέχεια ἴδε τεῦχος 9)

VII

Ὁ Γιαῶ καταστάς ἡρεμος, ἐζήτει νὰ ἡσυχάσῃ αὐτήν. Δὲν εἶχε δοκιμάσει νὰ τὴν καταδιώξῃ ὅταν ἐξῆλθε τῆς οἰκίας. Ἐπρεπε νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τέλους, ὡφειλεν ἤδη νὰ τὴν παρηγορήσῃ.

— Ἄκουσον, Πεγκ—Σεῖν. Πρέπει νὰ ζήσης οὐ διὰ τὸν Πατέρα. Ἐντὸς ὀλίγου ἔρχονται νὰ μὲ ἀναζητήσωσι, τοῦ λοιποῦ δὲ θὰ ἦσαι μόνη νὰ τὸν παρηγορήσῃς. Ἀγάπα λοιπὸν αὐτὸν καὶ μὲ ἰδικὴν μου ἀγάπην ἀκόμη. Ὁμίλει αὐτῷ καθ' ἐκάστην περὶ ἡμῶν. Ὅπως διὰ παντός εἰμι ἔμπροσθέν σου. Ἐγὼ εἰμι εὐδαιμονέστερος ὑμῶν. Ὁ πρῶτος πατήρ μου Τσαγκ ἐνέβαλεν ἐν τῇ ψυχῇ μου, μέρος ἐκ τῆς γενναιότητος τῆς ἰδικῆς του ψυχῆς, καὶ μετ' ὀλίγον πρὸ τοῦ μὲ ἐγγίσῃ ὁ δήμιος, θὰ ρίψω ὑπερήφανος εἰς τὸν ὄχλον τοὺς αὐτοὺς εὐγενεῖς λόγους οὗς ἐπρόφερε πρὶν ἀποθάνῃ· θὰ ὑβρίσω τὴν σκληρότητα τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ θὰ μαντεύσω τὴν προσεχῆ ἐμφάνισιν ἀνθρώπου δικαίου, τὸν θρίαμβον τῆς καθαρᾶς ἠθικῆς τοῦ Γιαῶ, τοῦ προγόνου μας, ὁ ὁποῖος προετίμησε νὰ δώσῃ τὸν θρόνον εἰς τὸν γεωργὸν Χούν, μᾶλλον ἢ νὰ ἐμπιστευθῇ αὐτὸν εἰς τὰς ἀδεξίους χεῖρας τοῦ ἰδιοῦ υἱοῦ του. Δὲν εἶνε ὠραῖον τὸ ἀποθνήσκῃ οὕτως; δὲν εἶνε ἐνδοξον νὰ χύνωμεν τὸ αἷμα ἡμῶν διὰ τὴν δικαιοσύνην; Μὴ κλαῖε, Πεγκ—Σεῖν, θὰ μὲ ἀφαιρέσῃς τὸ θάρρος μου.

Μετ' ἐκστάσεως, ἣς δὲν εἶχε συνείδησιν, καὶ μετὰ συγκινήσεως, ἣς μᾶτην ἐζήτει νὰ γίνῃ κύριος, τῇ ὠμίλησεν ἀκόμη.

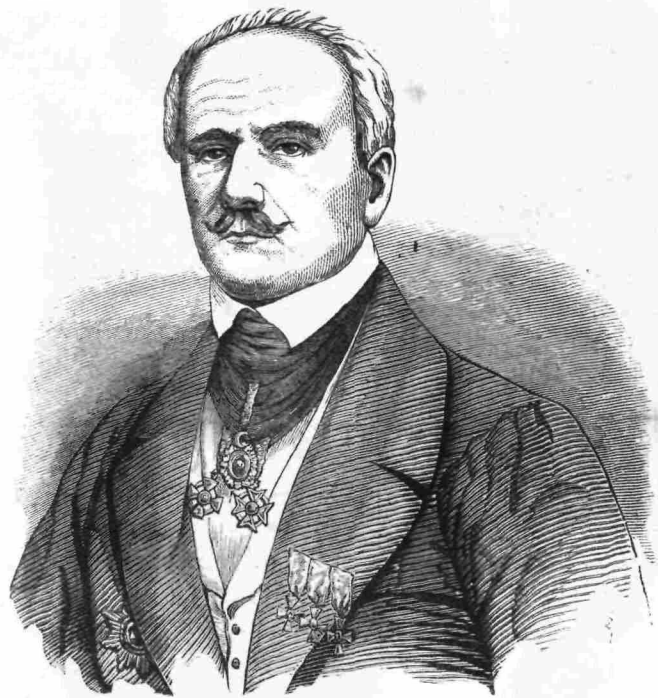
Ἡ φαντασία ἐν τούτοις τῆς Πεγκ—Σεῖν εἶχεν ἐξαφθῆ λίαν, καὶ ἀπόφασίς τις προέκυψεν ἐκ τῆς κινήσεως ταύτης τοῦ πνεύματος αὐτῆς.

Ὡς ἂν εἰ οἱ λόγοι τοῦ Γιαῶ εἶχον ἐν σταλάξει ἐν αὐτῇ τὴν ὑπομονήν, ἂν οὐχὶ τὴν παρηγορίαν, ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά της.

— Οὕτως, ἐψιθύρισε, τοὺς βραχίονας ἔχουσα ἐρριμ-

προσφέρουσιν εἰς τὸν κατάδικον, ὅπως θερμάνωσι τὸ αἷμά του, καὶ δώσωσιν αὐτῷ τὴν δύναμιν νὰ ὑπομείνῃ τὸ μαρτύριον μετὰ καρτεροψυχίας!

— Οὐχὶ δι' ἡμᾶς, δι' ἐμὲ μόνον, δι' ἐμέ, ἐπανάλαβεν

ΕΥΑΓΓΕΛΗΣ ΖΑΠΠΑΣ

ΓΑΡΥΤΗΣ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΩΝ

μένους περίε τοῦ Γιαῶ, τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν του, ὁ οἶνος τῶν εὐτυχῶν γάμων, τὸν ἔποισεν ὠφείλῃ νὰ χύσῃ ἢ γυνὴ τοῦ αὐθέντου αὐτῆς, ἔσται δι' ἡμᾶς ὁ οἶνος τῆς ἀθανασίας, ἐκείνον τὸν ὅποσον

ὁ Γιαῶ, σὺ δὲν ὀφείλεις ν' ἀποθάνῃς μετ' ἐμοῦ. Πρέπει ὁ πατήρ νὰ παρηγορηθῇ μοι τὸ ὀρκίζεσαι.

— Ὁ πατήρ θὰ παρηγορηθῇ ἀπεκρίθη ἡ Πεγκ-Σεῖν.

Καὶ δεικνύουσα αὐτῷ, τελευταίαν τινα τοῦ ἡλίου σκ-
τῖνα, θωπεύουσαν τῆς σκιάδος τὴν ἄκραν.

— Ὀλίγα στιγμαὶ μᾶς ὑπολείπονται, αὐθέντα.

— Κατὰ τὰ καθήκοντα τῆς συζύγου, ἔκαμψε τότε τὸ

Ἐν τούτοις ἡ Πηγ-Σεῖν, ἠγείρετο συνεχῶς, ἐκπλη-
ροῦσα τὸ ἔργον τῆς ὑπηρετίας. Ἐάν τις ἐβλεπεν αὐ-
τοὺς οὕτως, γαληνίους, μειδιῶντας, καὶ γλυκεῖς, δὲν
ἤθελε φαντασθῆ ποτὲ τὸ προσεχὲς καὶ τραγικὸν τέλος τοῦ

ΝΑΤΑΛΙΑ

Ἡ ΜΟΥΣΟΣΤΕΦΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ

γόνυ πρὸ τοῦ Γιαῶ, καὶ παρουσίασεν αὐτῷ τὸν οἶνον τῆς
θυσίας. Οὗτος ἀφήκε νὰ πέσωσι σταγόνες τινὲς ἐν τῷ
ἐδάφει. Εἶτα τῆς Πηγ-Σεῖν, καθεσθείσης παρ' αὐτῷ,
ἤροξάτο τοῦ γαμικοῦ γεύματος.

ἔρωτός των. Εἰς τὴν διακρίνουσαν τὴν γεννεὰν αὐτῶν
καρτερίαν, ὤφειλον τὴν γαλήνην των ταύτην, καὶ τὸ ἀτά-
ραχον, ὡς ἂν εἰ οὐδὲν ἐτάρασσε τὴν ὑπαρξιν αὐτῶν.

Αἴφνης ἡ Πηγ-Σεῖν ἐξέρχεται τῆς σκιάδος ἵνα ἀντλήσῃ

ὔδωρ δροσερόν ἐκ τῆς μικρᾶς πηγῆς· ἐπιστρέψασα δὲ ἔστη εἰς τὸν πρῶτον θάλαμον ὅστις ἦτο σύνηθος ἀναχωρητήριον τοῦ σοφοῦ Καμ-Στ καὶ λαθραίως ἔλαβεν ἐκ τινος ἐπίπλου μικράν τινα φιάλην πλήρη ὑγροῦ οὔτινος τὰς ἀλλοκότους ιδιότητας ἡμέραν τινα ὁ Καμ-Στ τὰς εἶχεν ἀπαριθμήσει καὶ τὸ ὅποῖον εἶχε κοιμισθῆ εἰς αὐτὸν ὡς τι καινοφανές ὑπὸ τινος τῶν φίλων του κατὰ τὴν ἐκ μακροῦ ταξειδίου εἰς τὰς χώρας τῆς Δύσεως ἐπάνοδόν του.

Ἦτο οἶνος ὀπίου, προῖόν μόλις τότε γνωστὸν εἰς τὴν Κίναν. Ἡ φιάλη μικράν τινα μόνον ποσότητα περιεῖχε· θέσασα ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ὔδωρ ἐντὸς τοῦ ὀπίου ὁ Γιαῶ διέβρεξεν ὅπως αὐτή, τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων του, ἵνα δηλώσῃ τὸ τέλος δειπνοῦ· ἡ Πεγκ-Σεῖν ἔλαβεν ἐκ τῆς τραπέζης κύπελλον ἐκ λεπτῆς πορσελάνης ἀμεταχείριστον ἔτι, καὶ τὸ ἐγέμισε παλαιοῦ οἴνου, εἰς τὸν ὅποιον ἀνέμιξε τὸ περιεχόμενον τῆς φιάλης, προφυλαττομένη τῶν βλεμμάτων τοῦ ποιητοῦ.

— Γιαῶ, λέγει τότε, ἰδοὺ ὁ οἶνος.

Ἦσπασθη ἡδέως τὴν χεῖρα ἥτις τῷ ἐπαρουσίασε τὸ κύπελλον, καὶ εἶτα ἔφερεν εἰς τὰ χεῖλη του.

Ἡ σειρά σου, Πεγκ-Σεῖν λέγει, ἀφοῦ ἔπιε. Καὶ τῇ προσέφερε κατὰ τὴν συνήθειαν τὸ κύπελλον κατὰ τὸ ἡμῖς ἔτι πλήρες.

Ἡ Πεγκ-Σεῖν τὸ ἔλαβεν ἀλλὰ διὰ χειρὸς τόσον τρεμούσης καὶ τόσον ἀδεξίου ὥστε ὅτε ἔμελλε νὰ τὸ ἐγγίσῃ εἰς τὰ χεῖλη της, τῇ διέφυγε καὶ ἐθραύσθη πεσὼν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Θὰ ἦτο κακὸς οἰωνός, εἶπεν ὁ Γιαῶ μετ' ἀψύχου μειδιάματος, ἐὰν ἀμφιβάλλωμεν ἔτι περὶ τῆς δυστυχίας μας.

Ὁ οἶνος οὗτος εἶχεν εἰς τὴν γλυκύτητά του, ἀγνωῶ ποῖαν τινα πικράδα.

— Τοιαύτην ὡς αἰ εἰς τὴν τελευταίαν μας χαρὰν ἀναμιγνύομεναι σκέψεις, ἀπεκρίθη ἡ Πεγκ-Σεῖν.

Καὶ ἔμειναν ἐπὶ πολὺ χωρὶς νὰ συνδιαλεχθῶσι...

Χαῦνος ἡδύτης κατελάμβανεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸν Γιαῶ. Ἦσθάνετο ἔτι ἐπὶ τοῦ τραχήλου του τὴν ἐπαφὴν τοῦ δροσεροῦ βραχίονος τῆς Πεγκ-Σεῖν ἀλλ' ἑλαφρὰν ὡς ψαῦσιν πτεροῦ. Τὰ βεβαρημένα βλέφαρά του δὲν ἄφιναν πλέον νὰ βλέπῃ τὰ ἀντικείμενα εἰμὴ διὰ μέσου νέφους. Εἰς τὸ νέφος τοῦτο γελοῦσαι μορφαὶ διεφαίνοντο. Κατόπιν τὸ σῶμά του καταστὰν ἀβαρές, ἐφαίνετο ὡς νὰ μὴ ἤγγιζε πλέον ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐπέτα, ἐπέτα διὰ μέσου τῶν ἐκτάσεων, ἀφίνων ὀπισθεν αὐτοῦ τὰ κυανᾶ ὄρη, τὰς βαθεῖας κοιλάδας, καὶ τὰς ἀκινήτους λίμνας. πνοὴ εὐώδης ἐθώπευε τὸ πρόσωπόν του καὶ ὀφθαλμοὶ—οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Πεγκ-Σεῖν—ἀπείρως μεγεθυνθέντες καὶ βαθεῖς ὡς ἄβυσσος προσηλοῦντο ἀμεταπίστως καὶ ἐρωτικῶς ἐπ' αὐτοῦ. Τέλος τὸ πᾶν ἐχάθη βραδέως. Βαθειὰ τις ἐκμηδένισις ὑπῆρξεν εἰς ἀνέκφραστον εὐζωΐαν. Ὁ Γιαῶ ἐκοιμήατο.

VIII

Ἡ Πεγκ-Σεῖν ἀπεμακρύνθη τότε αὐτοῦ διευθυνθεῖσα ἄλλως τε, πρὸς τὸ παράθυρον ἕνεκα μεγάλου θορύβου ὅστις ἐγένετο πρὸς τὸ μέρος τῆς οἰκίας τοῦ Καμ-Στ.

Παρετήρησε καὶ εἶδε τὸν σοφὸν διευθυνόμενον πρὸς τὴν σκιάδα· ἀλλὰ πάραυτα περιεκυκλώθη οὗτος ὑπὸ στρατιωτῶν οἵτινες συλλαβόντες αὐτὸν τὸν εἰσήγαγον εἰς τὴν κατοικίαν. Ἡ Πεγκ-Σεῖν ἐνόησεν ὅτι ἔφθασεν ἡ στιγμή.

Ἀφοῦ ἔγραψε λέξεις τινὰς ἐπὶ τινος φύλλου τὸ ὅποῖον ἀφήκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡ Πεγκ-Σεῖν ἀπεξεδύθη τῆς ἐσθῆτος της συνέστρεψε καὶ ἔπλεξε τὴν κόμην της εἰς πλόκαμον ὁμοῖον ἀνδρός, τὴν ἐκάλυψε μέχρι τοῦ μετώπου διὰ τοῦ καλύμματος τοῦ Γιαῶ, ἐνεδύθη τὸ ἐπανωφόριόν του, τὸ ὅποῖον οὗτος εἶχεν ἐπιθέσει εἰσερχόμενος εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ περιέμενε.

Ὁ στρατιώτης, ἀκολουθούμενος ὑπὸ δεκάδος ἀνθρώπων του ἔφθανεν ἐκ τοῦ κήπου· ἐφάνη ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὸν οὐδὸν τῆς σκιάδος καὶ εἶδεν εἰς τὸν περίβολον τῆς θύρας μορφήν πελιδνὴν ὀρθίαν, ἀκίνητον εἰς τὴν ἐκ βαθέως κυανοῦ ἐνδυμασίαν της.

— Γιαῶ, υἱὲ τοῦ Τσάγκ· ἀνεφώνησεν ὁ στρατιώτης.

— Ἰδοὺ με, ἀπεκρίνατο ἡ φωνὴ τῆς Πεγκ-Σεῖν. Ταῦτο χρόνος, κατέβη πρὸς τὸν ἐκτελεστήν ἢ ἀδύνατος μορφή της λουομένη εἰς τὰς πρώτας ἐσπερινὰς σκιάς, καὶ ἐφάνη πλησίον τῆς γιγαντώδους μορφῆς τοῦ στρατιώτου. Ἐξέτεινε τὰ χεῖράς της τὰς ὁποίας ἔδεσαν ἐπιδεξίως.

Τὸ Γόγγον ἤχησε μετὰ φοβεροῦ θορύβου, δᾶδες ἀνήφθησαν καὶ ἅπαν τὸ πλῆθος ἀκολουθούμενον ὑπὸ τοῦ ὀμίλου τῶν στρατιωτῶν, ἐβάδισε πρὸς τὴν πόλιν περικλεῖον εἰς ἀδιέξοδον κύκλον τὸν καταδικασθέντα, φέροντα ἐπὶ τοῦ στήθους τὴν ἐπιγραφὴν τὴν προωρισμένην νὰ γνωστοποιήσῃ ἐντὸς ὀλίγου πλησίον τοῦ ἀποκεφαλισθησόμενου σώματός του τὰ ἐξῆς «Οὗτος εἶνε ὁ Γιαῶ, ὁ υἱὸς τοῦ Τσάγκ ἀποθανὼν διὰ τοῦ ξίφους πρὸς ἐξαγνισμόν τοῦ ἐγκλήματος τοῦ πατρός του. Εἶθε τὸ αἷμα τῆς ἐγκληματώδους γενεᾶς νὰ χυθῆ πρὸς πρόληψιν νέων ἐγκλημάτων καὶ εἶθε ἡ προστασία τοῦ Γιαῶ τοῦ ἡγεμόνος θεοῦ, νὰ ἐκτεινῆται ἐπὶ τοῦ εὐσεβοῦς αὐτοκράτορος ἡμῶν».

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΒΡΑΣΙΛΙΑΣ

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκθέσεως τῶν γεωργικῶν προΐοντων τῆς Βρασιλίας τῆς τελεσθεῖσης ἐνταῦθα τῇ ἀποφάσει τοῦ ἐν Ῥίω Ἰανείρω ἐμπορικοῦ καὶ γεωργικοῦ Συλλόγου καὶ τῇ συστάσει τοῦ ἀξιοτίμου κ. Ὁθωνος Λεονάρδου, δημοσιεύομεν χάριν τῆς ὀφειλομένης αὐτῷ τιμῆς τὴν εἰκόνα τοῦ φιλομούσου καὶ φιλέλληνος τῆς Βρασιλίας αὐτοκράτορος Δὸν Πέτρου τοῦ Β'. ὅστις πρὸ ὀκταετίας ἐπισκεφθεὶς καὶ τὴν Ἑλλάδα ἀνεχώρησε πλήρης ἀγάπης καὶ ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τῶν μνημείων τῆς ἀρχαιότητος καὶ τῆς καταπληκτικῆς προόδου ἐν διαστήματι πεντηκονταετοῦς μόνον ἐλευθερίας. Ὁ Δὸν Πέτρος γεννηθεὶς τῷ 1825 ἐν ἡλικίᾳ 15 ἐτῶν τὸ 1840 ἐκηρύχθη ἐνήλικος ὑπὸ τοῦ ἔθνους του νυμφευθεὶς τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1843 τὴν θυγατέρα τοῦ τέως βασιλέως τῶν Δύο Σικελιῶν Φραγκίσκου Α'. Θηρεσίαν.

Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΘΙΕΡΣΟΥ

Πρό τινων χρόνων, τῆ 3 Αὐγούστου 1879, ἡ Γαλλία παρέστη ὀλόκληρος εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου ἀνδριάντος τοῦ πρὸς τιμὴν ἑνὸς τῶν μεγάλων πολιτῶν τῆς στηθέντος ἐν τῇ πλατεῖα τοῦ Σιδηροδρόμου τῆς πόλεως Νανσῆς, καὶ συνισταμένου ἐξ ὀρειχάλκου φλωρεντινοῦ ὕψους 3 μέτρων καὶ 60%. Ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας παρίσταται ὄρθιος, μετὰ σταυροειδοῦς ἐνδύματος τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐλαφρῶς ἐκτινομένης καὶ τῶν τελευταίων δακτύλων συνεπτυγμένων, ὡς συνήθως συνήθιζε νὰ εἶνε. Ἡ ὁμοιότης εἶνε μεγίστη, ἂν καὶ ἐλλείπουν τὰ δίοπτρα, ἅτινα μεταβάλλουσι τὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας. Ἡ ἀριστερὰ χεὶρ κρατεῖ κύλινδρον ἡμίκλειστον ἐφ' οὗ εἶνε ἐγκεχαραγμένοι αἱ λέξεις «Συνθήκη τῆς εἰρήνης τοῦ 1871».

Τὸ κρηπίδωμα εἶνε ἐκ λίθου ἐκ τοῦ ὄρους Ἰούρα, καὶ ἔχει πέντε μέτρα ὕψος. Ἐπὶ τῶν τεσσάρων πλευρῶν τῆς κορωνίδος ὑπάρχουσι σήματα ἑνοπλῶν τεσσάρων νομιῶν τῆς Γαλλίας, οἵτινες πρῶτοι ἐνεγράφησαν διὰ τὴν ἔγερσιν τοῦ ἀνδριάντος. Κοσμήματα ἐκ φύλλων δρυὸς καὶ δάφνης κρέμανται ἐκ τῶν σημάτων. Ἐπὶ τῆς κυρίας προσόψεως τοῦ ἀνδριάντος ὑπάρχει ἀλληγορικὴ ἐξ ὀρειχάλκου εἰκὼν, εἰκονίζουσα τὴν Ἱστορίαν γράφουσα τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐλευθερώσεως τοῦ ἐδάφους 1 Αὐγούστου 1873. Κάτωθεν δὲ αἱ ἐξῆς λέξεις χρυσοῖς γράμμασιν. Λ. Θιέρσω τῷ ἐλευθερωτῇ τοῦ ἐδάφους. Τὸ δὲ ἄγαλμα εἶνε ἔργον τοῦ διακεκριμένου γλύπτου Γιλβέρτου.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΛΑΠΩΝΕΣ

Οἱ Λάπωνες κατοικοῦσι τὸ βορειότερον τῆς Εὐρώπης ἔκτασιν 110 λευγῶν μήκους καὶ 130 πλάτους. Ἐχουσι ἀνάστημα ἐλάχιστον ἀπέναντι τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, ὀφθαλμοὺς μικροὺς καὶ μέλανας, κόμην μακράν, καὶ τὴν χροιάν χαλκόχρουν. Ἐνδύονται πάντοτε διὰ σισυρῶν ἄρκτων, ἢ καὶ δερμάτων προβάτων ἢ ἄλλων ζῶων, διὰ πύλου τῆς αὐτῆς κατασκευῆς, ἐν ᾧ ἔχουσι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τετυλιγμένους, διὰ χειρῶν, περιεχουσῶν ἄχυρα ἢ ἑρῶν χόρτα. Αἱ γυναῖκες φέρουσι σχεδὸν τὴν αὐτὴν ἐνδυμασίαν τῶν ἀνδρῶν μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ μὲν ἄνδρες ἀναρτῶσιν ἐνώπιον αὐτῶν σάκκον καπνοῦ, οἱ δὲ γυναῖκες τὰ τῆς ἰδίας χρήσεως ψαλλίδια ἢ ἐργαλεῖα ῥαπτικῆς, ἢ καὶ ἐνίοτε τὸ βρέφος τῶν μετὰ τῆς κοίτης του.

Αἱ καλύβαι τῶν, κεκαλυμμέναι ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ὑπὸ δερμάτων ἔχουσι δύο ταπεινοτάτας εἰσόδους, μίαν δι' ἑκαστον φύλον, ὅπερ εἶνε εἰς τὸ ἄκρον αὐστηρὸν ἐπὶ τῶν δικαιωμάτων του τούτων.

Ἡ γυνὴ μάλιστα οὐδέποτε δύναται νὰ διέλθῃ διὰ τῆς εἰσόδου τῶν ἀνδρῶν, διότι ἂν τις τούτων ἐξέρχεται εἰς ἐκδρομὴν καὶ συναντήσῃ γυναῖκα ἐν τῇ ἐξόδῳ του, θεωρεῖ τοῦτο ὡς κάκιστον οἰωνόν.

Ὁ κ. Forbes, ὅστις ἐσπούδασεν ἰδιαιτέρως τὰ ἔθιμα τῆς παραδόξου ταύτης φυλῆς, διηγεῖται οὕτω τὰ τῆς ἀφίξεώς του. «Ἀφοῦ διήλθομεν ρυάκιον διείδομεν χωρὶς Λαπῶνων ἐν ὑψηλῇ καὶ χλοερᾷ πεδιάδι. Καθ' ὅσον ἐπλησιάζομεν ἐξεπλάγημεν διὰ τὴν πληθύν τῶν ἀναριθμήτων στύλων, οὓς ἐδέλομεν ἐμπεπηγμένους καθ' ὁδόν· οἱ στύλοι οὗτοι, ὡς ἐμάθομεν κατόπιν, ἐχρησίμευον πρὸς ἀνάρτησιν ἐπ' αὐτῶν δορῶν ἄρκτων ἐν καιρῷ χειμῶνος καὶ παρεῖχον

οὕτως ἄσυλον εἰς πολλὰς οἰκογενείας. Ἐν ἐκάστη τοιούτου εἰδους καλύβῃ εὐρίσκοντο βαρέλια, ἐνδύματα καὶ πολλὰ ἐργαλεῖα, ἐκτεθειμένα εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ἡλίου. Οἱ ἐν αὐτοῖς κατοικοῦντες ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά προῦκάλουν τὴν ἀηδίαν· τόσῃ ἦσαν ἀκάθαρτοι. Πλὴν καθ' ὅσον ἐπλησίαζον αὐτοὺς συνεπάθουν ὄλον ἐν πρὸς τὰ ὄντα ἐκεῖνα, ἅτινα προέδιδον εὐφύϊαν καὶ εἶχόν τι τὸ ἀξίεραστον. Καὶ ἡ φιλοξενία δὲ παρ' αὐτοῖς εἶνε ἀνεπτυγμένη εἰς μέγαν βαθμόν, διότι ἐδέχθησαν ἡμᾶς ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ὑστεροβουλίας. Εἰσὶ δὲ ἀνεπτυγμένοι τὸ πλεῖστον, διότι πολλοὺς εἶδομεν καὶ ἀναγινώσκοντας, μεταξὺ μάλιστα τῶν βιβλίων τῶν διέκριναν τὴν Ἀγίαν Γραφήν ἐν φοινικῇ διαλέκτῳ».

Η ΕΛΠΙΣ

(Ποίημα τοῦ Schiller.)

Πολλὰ καὶ ἐκφραζόμεθα καὶ ὀνειροπολοῦμεν,
περὶ μελλούσης εὐτυχίας
καὶ πάντοτε φαινόμεθα ὅτι ἐπιζητοῦμεν
χρυσοῦν τι τέμμα εὐπραγίας.
Ὁ κόσμος φθίνει διαρκῶς καὶ διαρκῶς ἀνθίζει.
πλὴν πάντοτε ὁ ἄνθρωπος βελτίωσιν ἐλπίζει.

Καὶ οὕτως ἡ ἐλπίς αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν ἐμβάλλει,
αὐτὴ τερπνῶς προσμειδεῖ εἰς τὸ φαῖδρον παιδίον,
τὸν νέον δελεάζουσι τὰ μαγικά τῆς κάλλης
οὐδὲ μετὰ τοῦ γέροντος λαμβάνει τὸ μνημεῖον·
διότι, κατερχόμενος εἰς τὴν ψυχρὰν κοιτίδα,
ἐπὶ τοῦ μνήματος αὐτὸς φυτεύει—τὴν ἐλπίδα.

Δὲν εἶνε αὕτη χαροπὴ, ματαία φαντασία,
ἣν τίκει ὁ ἐγκέφαλος ἀνθρώπων ἀνοήτων,
ἀλλ' ἀναγγέλλεται τρανῶς ἐν μέσῃ τῇ καρδίᾳ
ὅτι ἡμεῖς ἐπλάσθημεν πρὸς ἕτερόν τι κρεῖττον·
καὶ ὅ,τι ἡ ἐνδόμυχος φωνὴ διασαλπίζει,
δὲν ἀπατᾷ τὴν εὐγενῆ ψυχὴν ἧτις ἐλπίζει.

(μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τοῦ ἐγκρίτου γαλλικοῦ περιοδικοῦ «Société Botanique de France» εἰς ὃ συμμετέχουσι τῆς συντάξεως οἱ ἀριστοὶ τῶν Βοτανικῶν τῆς Γαλλίας καὶ ὅπερ οὐκ ὀλίγας ὑπηρεσίας προσφέρει εἰς τὸ Γαλλικὸν ἔθνος ἐδημοσιεύθη εὐμενῆς Βιβλιοκρισία ὑπὲρ τοῦ ἐσχάτως ἐκδοθέντος ἀρίστου συγγράμματος «Δοκίμιον Γεωργίας» τοῦ καθηγητοῦ κ. Πονηροπούλου, ἣν μεταφέρομεν ἐν μεταφράσει εἰς τὰς στήλας ἡμῶν.

«Δοκίμιον Γεωργίας ὑπὸ Εὐσταθίου Πονηροπούλου, καθηγητοῦ τῆς βοτανικῆς καὶ γεωπονίας ἐν τῷ διδασκαλεῖῳ Ἀθηνῶν. Εἰς τόμος εἰς δὸν de I—XVI καὶ 500 σελ. Ἐν Ἀθήναις 1883.

Ἡ πρόδος τῆς γεωργίας ἐν τοῖς πεπολιτισμένοις τόποις ἀναλόγως εὐρίσκεται ἀείποτε εἰς εὐθὺν λόγον πρὸς τὴν ὑλικὴν πρόδον τῶν εἰρημένων τόπων. Ὅθεν αἱ πανταχοῦ γινόμεναι προσπάθειαι πρὸς ἐπίδοσιν τοῦ κλάδου τούτου ἀναγκαιοτάτου, εἰς τὸ ἐμπόριον ἡμῶν θὰ εἶνε παρ' ἡμῖν πάντοτε εὐπρόσδεκτοι. Ἀνεκαθεν δ' αὕτη μετέχει τῆς πρόδου ταύτης ἀκολουθοῦσα ἐπιμελῶς τὰς διαφόρους βελτιώσεις τὰς ὡς ἀρχὴ τεθείσας ὑπὸ τῶν ἐπιφανῶν καθηγητῶν καὶ προσπαθοῦσα νὰ συμμορφωθῇ ταύταις πρακτικῶς.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἀξιολόγου τούτου τόμου συντελεῖ, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος, εἰς τὸ ὠθεῖν τοὺς πατριώτας του "Ἑλληνας εἰς τὸ λυσιτελέστατον τοῦτο μέσον ὑπὲρ τῆς εὐημερίας των.

Οὐ μόνον διὰ τῆς ἐπαγωγικῆς αὐτοῦ διδαχῆς γινομένης ἐπισταμένως δεικνύσει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ τὰς ἐν χρήσει διαφόρους γεωπονικὰς μεθόδους ἐν τοῖς ὁμοίοις κράτεσιν, ἀλλ' εἰσέτι καὶ διὰ πολυαριθμῶν εἰκόνων παριστᾶ τὰ ἐργαλεῖα τὰ χρησιμεύοντα πρὸς διεύθυνσιν πάσης καλλιεργικῆς καὶ βιομηχανικῆς γεωργίας. Ἐξεταζόμενον τὸ σύγγραμμα τοῦτο, θὰ ἐφαίνετο ὅτι ἐγένετο πρὸς σπουδὴν ἰδίως τῆς παρ' Ἑλλῆσι γεωργίας, ἀλλ' ὁ συγγραφεὺς διαψεύδει ἡμᾶς, δεικνύων ἐκ περισσοῦ ἐν τέλει αὐτοῦ τὰ χωρία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων ὡς καὶ τὰ ἀρχαῖα ὀνόματα τῶν ἄλλοτε ἐν χρήσει γεωπονικῶν ἐργαλείων. Ἐκ τούτου καταφαίνεται πόσον οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἐγνώριζον πληρέστατα τὰ τῆς γεωπονίας, μεταχειριζόμενοι εἰδικούς τρόπους διὰ τὴν καλλιέργειαν ἐκάστου δένδρου.

Συγχαίρομεν ἄρα τὸν ἐν Ἀθήναις συνάδελφον ἡμῶν κ. Ε. Πονηρόπουλον διότι ἠδυνήθη νὰ ὠφελήσῃ ἐπὶ τοσοῦτον τὸ κοινὸν διὰ τῶν σοφῶν αὐτοῦ μαθημάτων ἐκδιδῶν σύγγραμμα τοῦ εἶδους τούτου ὅπερ εἶνε ἀληθῶς τὸ κάτοπτρον τῆς ἐν τῷ τόπῳ του γεωπονίας.

Ἐπειδὴ δ' ὁ συγγραφεὺς οὔτε χρόνου οὔτε χρημάτων ἐφείσθη ὅπως καταστήσῃ αὐτὸ ἀξιὸν τῆς ἐπιγραφῆς ἣν φέρει, πεποιθήμεν ὅτι αἱ προσπάθειαι του θὰ τύχωσιν αἰσιωτάτων ἀποτελεσμάτων καὶ σύναμα θὰ ὦσιν ἐν δικαίωμα κεκτημένον καὶ ἀξιὸν τῆς προσοχῆς τοῦ σεβαστοῦ του μονάρχου.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ἐξερράγη ποτὲ ἐν τῷ Δέλφῳ τῆς Ὀλλανδίας φοβερὰ πυρκαϊά. Ἡ φλόξ κατέλαβε καὶ τινὰ πύργον ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ ὁποίου οἰκογένειά τις πελαργῶν εἶχεν ἐγκαταστή. Ἐπὶ ματαίῳ προσεπάθησεν ὁ πατήρ νὰ ἀπομακρύνῃ ἐκείθεν τὰ νεογνά αὐτοῦ, διότι ταῦτα ἦσαν πολὺ βάρεια διὰ τὸ βάρος του.

Ὅλον ἐν ὑψηλότερον ἐστρωδίουτο ἢ φλόξ καὶ ἦδη ἤγγιζεν τὴν φωλεάν. Τότε ὁ πελαργὸς κατήλθεν ἐπὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ, ἐκάλυψεν αὐτὰ διὰ τῶν πτερύγων του καὶ συγκατεκάη μετ' αὐτῶν.

Μακεδῶν στρατιώτης ὠδήγει ἡμίονον, φέρουσαν σάκκους τινὰς χρημάτων διὰ τὸν Ἀλέξανδρον, εἶδε δὲ ὅτι τὸ ζῶον σχεδὸν κατέπιπτεν ὑπὸ τὸ βάρος.

Εὐσπλαγχνισθεὶς αὐτὸ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν ὤμων τῆς ἡμίονου τοὺς σάκκους καὶ ἔσυρεν αὐτοὺς αὐτὸς μέχρι τῆς σκηνῆς τοῦ βασιλέως.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐγένετο ἀπαρατηρήτως μάρτυς τοῦ συμβεβηκότος.

Καὶ προχωρήσας εἶπε τῷ στρατιώτῃ: θάρρει, γενναῖε ἄνερ! καὶ φέρε τοὺς σάκκους τῶν χρημάτων εἰς τὴν σκηνὴν σου· εἶσαι ἀξιὸς ὅπως σοὶ ἀνήκωσιν.

Ἄραψ τις περιπλανήθη ἐν τῇ ἐρήμῳ. Δύο ὄλας ἡμέρας οὐδὲν εἶχε φάγει καὶ ἐκινδύνευε νὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνης.

Τέλος συνήτησεν ἐν τῶν φρεάτων ἐκείνων, ἐξ ὧν οἱ ὄδοιπόροι ποτίζουσι τὰς καμήλους αὐτῶν, καὶ εἶδεν ἐπὶ τῆς ἄμμου μικρὸν σκύτινον σάκκον.

— Εὐλόγητός ὁ Θεός, εἶπεν, ὅτε ὑπήγειρε καὶ ἐψηλάφησεν

αὐτόν. εἶναι, πιστεύω, φοίνικες ἢ κάρυα. Πόσον θέλω ἀναλάβει καὶ ἀναζωπυρωθῆ δι' αὐτῶν! Καὶ ταῦτα ἐλπίζων ἠνέμφε τὸν σάκκον. Ὅτε ὅμως εἶδε τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ ἀνέκραξε περίλυπος:

"Αχ! εἶναι μαργαρίται!

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ νεότης παρατηρεῖ ἐμπρός, τὸ γῆρας ὀπίσω.

Ἐξαιρουμένης τῆς ἀναιδείας καὶ αὐθαδείας τὸ πνεῦμα πολλῶν νέων θὰ ἦτο μηδενικόν.

Ἡ ἐλπίς εἶνε θεότης, ἥτις μόνον εἰς τὴν καρδίαν μας ἔχει ναοὺς καὶ βωμοὺς.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Ο «ΚΟΡΑΗΣ»

Τὸ παρὰ τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ μεταφερθὲν γνωστὸν βιβλιοπωλεῖον ὅπερ πρό τινων ἐτῶν χάρις εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὴν ἀκραν φιλοκαλίαν τοῦ διευθυντοῦ κ. Α. Κωνσταντινίδου κατέστη ἐφάμιλλον τῶν ἐν Ἑσπερίᾳ τοιούτων, προετοιμάζει καὶ διὰ τὸ ἔτος τοῦτο λαμπρὰν καὶ πλουσίαν ἔκθεσιν παντοίων συγγραμμάτων μετὰ κομψῶν καὶ ὠραίων περικαλυμμάτων διὰ δῶρα καταλληλότερα τῆς Α'. τοῦ ἔτους.

Ὁ κ. Α. Κωνσταντινίδης πρῶτος αὐτὸς εἰσαγαγὼν τὴν πρόοδον ταύτην χρησιμωτάτην καὶ ἀξίαν μιμήσεως διότι παντὸς ἄλλου δώρου ἢ ἀπόκτησις βιβλίου ὠφελίμου εἶνε προτιμητέα πράγματος ἐφημέρου καθήκον ἐπιβάλλεται πρὸς τοὺς φίλους τῶν ὠραίων ἔργων πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους νὰ ἐνισχύσωσι διὰ τῆς ὑποστηρίξεώς των ἵνα ὀλίγον κατ' ὀλίγον δυνηθῇ ὁ φιλόκαλος καὶ φιλόπονος κ. Α. Κωνσταντινίδης νὰ προβῇ εἰς γενικωτέρας τελειοποιήσεις.

Ἐκτὸς δὲ τῶν παντοσιδῶν ἐπιστημονικῶν καὶ φιλολογικῶν συγγραμμάτων ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος καὶ ἐφέτος προητοίμασεν εἰς μέγαν ἀριθμὸν καὶ εἰς εὐθνησοτάτας τιμὰς ἡμεροδείκτας 42 σχημάτων συντεταγμένους ἑλλησιστὶ καὶ γαλλιστὶ καὶ κοσμομένους δι' ὠραίων εἰκόνων.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ

Μυθοὶ Παναγιώτου Ἰ. Φέρμου — ἔκδοσις ἐκλεκτή. Τιμᾶται φρ. 3.

— Παιδικὰ Διηγήματα. Ἀριστοτέλους Κουρτίδου. Τόμος κομψὸς σελ. 200 τιμᾶται φρ. 1, 50.

— Lire dans GIL-BLAS. La joie de vivre, grand roman inédit par Emile Zola. Παραγγελίας δέχεται τὸ παρὰ τῇ μεγάλῃ οἰκίᾳ Μελαῖ γνωστὸν Πρακτορεῖον ἑνῶν ἐφημερίδων, βιβλίων κ.λ.π. τοῦ κ. Θ. Ξενάκη.

Πρὸς τοὺς ὀλίγους ἐκείνους συνδρομητὰς τοὺς μὴ ἀποτίσαντας ἔτι τὴν συνδρομὴν των γνωστοποιούμεν ὅτι λίαν προσεχῶς θέλομεν λάβει κατάλληλα μέτρα διότι εἶνε ἀδικον, νομιζόμεν, νὰ δαπανᾷ τις οὐχὶ μόνον διὰ τὴν ἔκδοσιν τοῦ φύλλου ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀποστολὴν αὐτοῦ καὶ οἱ κύριοι οὗτοι νὰ μὴ ἐκπληρῶσι τὰς ἐλαχίστας ὑποχρεώσεις των. Εὐχαρίστως δὲ ἀποδεχόμεθα τὴν ἐπιστροφὴν ὄλων τῶν φύλλων τῶν μὴ ἐννοούντων νὰ ἀποτίσωσι τὴν συνδρομὴν των.

ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΙΑΝΕΜΗΘΗΣΕΤΑΙ Η ΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ Β' ΕΤΟΥΣ ΤΟΥ ΑΤΤΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΜΕΤΑ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΩΝ ΒΕΛΤΙΩΣΕΩΝ ΤΟ ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΠΟ ΤΟΥ Β' ΕΤΟΥΣ ΑΡΧΕΤΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΩΣ ΕΙΚΟΝΩΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ